ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 1ης Ιουλίου 2009 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-273/06 και Τ-297/06,

ISD Polska sp. z o.o., με έδρα τη Βαρσοβία (Πολωνία),

Industrial Union of Donbass Corp., με έδρα το Donetsk (Ουκρανία), εκπροσωπούμενες, αρχικώς, από τους C. Rapin και E. Van den Haute και, εν συνεχεία, από τους C. Rapin, E. Van den Haute και C. Pétermann, δικηγόρους,

προσφεύγουσες στην υπόθεση Τ-273/06,

ISD Polska sp. z o.o. (πρώην Majątek Hutniczy sp. z o.o.), με έδρα τη Βαρσοβία, εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τους C. Rapin και E. Van den Haute και, εν συνεχεία, από τους C. Rapin, E. Van den Haute και C. Pétermann, δικηγόρους,

προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-297/06,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους C. Giolito και A. Stobiecka-Kuik,

καθής,

με αντικείμενο αιτήματα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως 2006/937/ΕΚ της Επιτροπής, της 5ης Ιουλίου 2005, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 20/04 (πρώην NN 25/04) υπέρ της [επιχειρήσεως παραγωγής χάλυβα] Huta Częstochowa S.A. (ΕΕ 2006, L 366, σ. 1), καθόσον κηρύσσει ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά ορισμένες ενισχύσεις και καθόσον εντέλλεται να προβεί η Δημοκρατία της Πολωνίας στην ανάκτηση των ενισχύσεων αυτών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, Σ. Παπασάββα και A. Dittrich (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Σύμφωνα με το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου 2 για τα προϊόντα που καλύπτονται από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ της ευρωπαϊκής συμφωνίας, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, περί συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Πολωνίας, αφετέρου (ΕΕ 1993, L 348, σ. 2 στο εξής: πρωτόκολλο 2):

«1. Δεν συμβιβάζονται με την ορθή λειτουργία της συμφωνίας, εφόσον ενδέχεται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ της Κοινότητας και της Πολωνίας, τα ακόλουθα:

[…]

iii) οι κρατικές ενισχύσεις με οποιαδήποτε μορφή, με εξαίρεση τις παρεκκλίσεις που επιτρέπονται κατ' εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

[…]

4. Τα μέρη αναγνωρίζουν ότι, κατά τη διάρκεια των πρώτων πέντε ετών από τη θέση σε ισχύ της συμφωνίας και κατά παρέκκλιση της παραγράφου 1, [στοιχείο] iii, η [Δημοκρατία της Πολωνίας] μπορεί, κατ' εξαίρεση, να χορηγεί, όσον αφορά τα προϊόντα χάλυβα που καλύπτονται από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ, κρατικές ενισχύσεις για αναδιάρθρωση, υπό τον όρο ότι:

— το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως συνδέεται με τη συνολική ορθολογική διαχείριση και μείωση της παραγωγής στην Πολωνία,

— οδηγεί στη βιωσιμότητα των αποδοτικών επιχειρήσεων στο πλαίσιο κανονικών συνθηκών της αγοράς στο τέλος της περιόδου αναδιαρθρώσεως,

— το ποσό και η ένταση τέτοιας βοήθειας περιορίζονται αυστηρά στο απολύτως αναγκαίο επίπεδο για την επίτευξη αυτών των στόχων και ότι η μείωση είναι προοδευτική.

Το Συμβούλιο Σύνδεσης, λαμβάνοντας υπόψη την οικονομική κατάσταση της [Δημοκρατίας της Πολωνίας], θα αποφασίσει αν μπορεί να παραταθεί αυτή η πενταετής περίοδος.»

2 Με την απόφαση 3/2002 του Συμβουλίου Σύνδεσης ΕΕ-Πολωνίας, της 23ης Οκτωβρίου 2002, για την παράταση της περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 (ΕΕ 2003, L 186, σ. 38), παρατάθηκε κατά οκτώ επιπλέον έτη από 1ης Ιανουαρίου 1997, ή μέχρι την ημερομηνία προσχώρησης της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η περίοδος κατά την οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας μπορούσε, κατ' εξαίρεση, να χορηγεί, όσον αφορά τα

προϊόντα χάλυβα, κρατική ενίσχυση αναδιαρθρώσεως σύμφωνα με τους λεπτομερείς κανόνες που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2. Το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής ορίζει:

«Η [Δημοκρατία της Πολωνίας] υποβάλλει στην Επιτροπή [...] πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και επιχειρηματικά σχέδια, τα οποία πληρούν τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 και έχουν αξιολογηθεί και εγκριθεί από την αρμόδια εθνική αρχή της για τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων (την υπηρεσία ανταγωνισμού και προστασίας των καταναλωτών).»

3 Με το πρωτόκολλο 8 για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας, το οποίο έχει προσαρτηθεί στην πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 948 στο εξής: πρωτόκολλο 8), επετράπη στη Δημοκρατία της Πολωνίας, κατά παρέκκλιση από τους γενικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων, να χορηγήσει ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως του τομέα της χαλυβουργίας της με βάση τους λεπτομερείς κανόνες που καθορίζονται στο σχέδιο αναδιαρθρώσεως και σύμφωνα με τους προβλεπόμενους από το πρωτόκολλο αυτό όρους. Το εν λόγω πρωτόκολλο προβλέπει, ιδίως, τα εξής:

«1. Παρά τα άρθρα 87 [ΕΚ] και 88 [ΕΚ], οι κρατικές ενισχύσεις που χορηγεί η [Δημοκρατία της Πολωνίας] για αναδιάρθρωση συγκεκριμένων μερών της πολωνικής χαλυβουργίας θεωρούνται συμβατές προς την κοινή αγορά, εφόσον:

— η περίοδος που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 [...] παραταθεί έως την ημερομηνία προσχώρησης,

— οι όροι που τίθενται στο σχέδιο αναδιαρθρώσεως βάσει του οποίου παρατάθηκε το προαναφερθέν πρωτόκολλο, τηρηθούν καθ' όλη την περίοδο 2002-2006,

— τηρηθούν οι προϋποθέσεις του παρόντος πρωτοκόλλου, και

— δεν καταβληθεί καμία κρατική ενίσχυση για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας μετά την ημερομηνία προσχώρησης.

2. […]

3. Μόνο οι εταιρίες που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 (στο εξής "δικαιούχοι εταιρίες") είναι επιλέξιμες για κρατική ενίσχυση στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργίας.

4. Μία δικαιούχος εταιρία δεν μπορεί:

α) σε περίπτωση συγχώνευσης με εταιρία που δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1, να μεταβιβάσει το ευεργέτημα της ενίσχυσης που παρέχεται στη δικαιούχο εταιρία,

β) να αναλάβει τα περιουσιακά στοιχεία εταιρίας που δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1, η οποία έχει πτωχεύσει κατά το διάστημα μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006.

5. […]

6. Η ενίσχυση αναδιαρθρώσεως που χορηγείται στις δικαιούχους εταιρίες καθορίζεται από την αιτιολόγηση που εκτίθεται στο εγκριθέν σχέδιο αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργίας και τα ατομικά επιχειρηματικά προγράμματα που εγκρίνονται από το Συμβούλιο. Όμως, εν πάση περιπτώσει, η καταβαλλόμενη κατά το διάστημα 1997-2003 ενίσχυση και το συνολικό της ποσό δεν υπερβαίνει το ποσό των [πολωνικών ζλότι] PLN 3 387 070 000.

[…]

Η [Δημοκρατία της Πολωνίας] δεν χορηγεί καμία άλλη κρατική ενίσχυση με σκοπό την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας.

[…]

10. Οποιεσδήποτε συνακόλουθες μεταβολές του γενικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως και των ατομικών προγραμμάτων πρέπει να εγκρίνονται από την Επιτροπή και, οσάκις ενδείκνυται, από το Συμβούλιο.

[…]

18. Εφόσον από την παρακολούθηση προκύψει ότι:

[…]

γ) η [Δημοκρατία της Πολωνίας], κατά τη διάρκεια της περιόδου αναδιαρθρώσεως, χορήγησε πρόσθετη ασύμβατη κρατική ενίσχυση στη χαλυβουργία, και ιδίως στις δικαιούχους εταιρίες,

οι μεταβατικές ρυθμίσεις που περιέχονται στο παρόν πρωτόκολλο δεν ισχύουν.

Η Επιτροπή λαμβάνει ενδεδειγμένα μέτρα, απαιτώντας από την [οικεία] εταιρία να επιστρέψει τυχόν ενίσχυση που της έχει χορηγηθεί κατά παράβαση των όρων του παρόντος πρωτοκόλλου.»

4 Η απόφαση 2003/588/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουλίου 2003, σχετικά με την πλήρωση των όρων που καθορίζονται στο άρθρο 3 της απόφασης 3/2002 (ΕΕ L 199, σ. 17), προβλέπει, στο μοναδικό άρθρο αυτής, τα εξής:

«Το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια που υπέβαλε η [Δημοκρατία της Πολωνίας] στην Επιτροπή, στις 4 Απριλίου 2003, δυνάμει του άρθρου 2 της απόφασης 3/2002 […], είναι σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2.»

5 Ο κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), ορίζει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, αυτού τα εξής:

«Στην απόφαση για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή αναφέρει συνοπτικά τα σημαντικότερα πραγματικά και νομικά ζητήματα, προβαίνει σε προσωρινή εκτίμηση σχετικά με τον χαρακτήρα του σχεδιαζόμενου μέτρου ως ενίσχυσης και εκθέτει τις αμφιβολίες της για το συμβατό του μέτρου με την κοινή αγορά. Η απόφαση καλεί το οικείο κράτος μέλος και τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις εντός ορισμένης προθεσμίας, η οποία συνήθως δεν υπερβαίνει τον ένα μήνα. Σε δεόντως δικαιολογημένες περιπτώσεις, η Επιτροπή μπορεί να παρατείνει την ταχθείσα προθεσμία.»

6 Το άρθρο 7, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση δεν είναι συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, αποφασίζει να μην τεθεί σε εφαρμογή (εφεξής αποκαλούμενη “αρνητική απόφαση”).»

7 Το άρθρο 14 του κανονισμού 659/1999 ορίζει:

«1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενίσχυσης από τον δικαιούχο (εφεξής αποκαλούμενη “απόφαση ανάκτησης”). Η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενίσχυσης εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου.

2. Το ποσό που πρέπει να ανακτηθεί δυνάμει απόφασης ανάκτησης περιλαμβάνει και τους σχετικούς τόκους, υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή. Οι τόκοι πρέπει να καταβληθούν από την ημερομηνία κατά την οποία η παράνομη ενίσχυση ετέθη στη διάθεση του δικαιούχου μέχρι την ημερομηνία της ανάκτησής της.

3. […]»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού:

«Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να υποβάλει παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 6 έπειτα από απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας. Σε κάθε ενδιαφερόμενο μέρος που έχει υποβάλει παρατηρήσεις και σε κάθε δικαιούχο ατομικής ενίσχυσης, αποστέλλεται αντίγραφο της απόφασης που έλαβε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 7.»

9 Ο κανονισμός (ΕΚ) 794/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 659/1999 (ΕΕ L 140, σ. 1), ορίζει, στο άρθρο του 9, τα εξής:

«1. Εάν δεν έχει προβλεφθεί διαφορετικά με ειδική απόφαση, το επιτόκιο που εφαρμόζεται για την ανάκτηση κρατικών ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, [ΕΚ] είναι ετήσιο ποσοστό που καθορίζεται για κάθε ημερολογιακό έτος.

Το εν λόγω επιτόκιο υπολογίζεται με βάση τον μέσο όρο των πενταετών διατραπεζικών επιτοκίων ανταλλαγής (swap) για τους μήνες Σεπτέμβριο, Οκτώβριο

και Νοέμβριο του προηγούμενου έτους, συν 75 μονάδες βάσης. Σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται να προσαυξήσει το ποσοστό κατά περισσότερες από 75 μονάδες βάσης ως προς ένα ή περισσότερα κράτη μέλη.

[…]

4. Εάν δεν είναι διαθέσιμα αξιόπιστα ή ισοδύναμα δεδομένα, ή σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται, σε στενή συνεργασία με το οικείο κράτος μέλος ή τα οικεία κράτη μέλη, να καθορίσει επιτόκιο ανάκτησης κρατικών ενισχύσεων για ένα ή περισσότερα κράτη μέλη, σύμφωνα με διαφορετική μέθοδο και επί τη βάσει των στοιχείων που έχει στη διάθεσή της.»

10 Όσον αφορά τους λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του επιτοκίου, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Το επιτόκιο εφαρμόζεται με τη μέθοδο του ανατοκισμού μέχρι την ημερομηνία ανάκτησης της ενίσχυσης. Ο τόκος που έχει γεννηθεί κατά το προηγούμενο έτος υπόκειται σε τοκισμό σε κάθε μεταγενέστερο έτος.»

Ιστορικό της διαφοράς

11 Η υπό κρίση υπόθεση αφορά μια πράξη αναδιαρθρώσεως της πολωνικής επιχειρήσεως παραγωγής χάλυβα Huta Częstochowa S.A. (στο εξής: HCz). Η αναδιάρθρωση της

HCz πραγματοποιήθηκε μεταξύ 2002 και 2005. Προς τον σκοπό αυτόν, τα στοιχεία του ενεργητικού της HCz μεταβιβάσθηκαν σε νέες εταιρίες:

— το 2002, συστάθηκε η Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (στο εξής: HSCz) για να συνεχίσει την παραγωγή χάλυβα της HCz. Η HSCz μίσθωσε τις εγκαταστάσεις παραγωγής χάλυβα της HCz από τον «σύνδικο» και ανέλαβε τους περισσότερους μισθωτούς. Η μητρική εταιρία της HSCz ήταν η Towarzystwo Finansowe Silesia Sp. z o.o. (στο εξής: TFS), εταιρία ανήκουσα κατά 100 % στο πολωνικό Δημόσιο Ταμείο

— το 2004, συστάθηκαν οι εταιρίες Majątek Hutniczy sp. z o.o. (στο εξής: MH) και Majątek Hutniczy Plus (στο εξής: MH Plus). Οι μετοχές τους ανήκαν κατά 100 % στην HCz. Η MH έλαβε τα στοιχεία του ενεργητικού της HCz που σχετίζονται με την παραγωγή χάλυβα και η MH Plus έλαβε ορισμένα άλλα στοιχεία ενεργητικού που είναι αναγκαία για την παραγωγή

— τα στοιχεία του ενεργητικού που δεν σχετίζονται με την παραγωγή (τα οποία αποκαλούνται «στοιχεία του ενεργητικού μη αφορώντα την παραγωγή χάλυβα»), καθώς και η εγκατάσταση παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας Elsen, μεταβιβάσθηκαν στην εταιρία Operator ARP sp. z o.o., εταιρία εξαρτώμενη από την Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (υπηρεσία βιομηχανικής ανάπτυξης ανήκουσα στο πολωνικό Δημόσιο Ταμείο), προκειμένου να επιστραφούν τα ποσά που αντιστοιχούν στις απαιτήσεις δημοσίου δικαίου που υπόκεινται σε αναδιάρθρωση (φόροι και εισφορές κοινωνικής ασφάλισης).

12 Με έγγραφο της 19ης Μαΐου 2004, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Πολωνίας ότι αποφάσισε να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας όσον αφορά την ενίσχυση αναδιαρθρώσεως που χορηγήθηκε στην επιχείρηση παραγωγής χάλυβα HCz. Η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 12 Αυγούστου 2004 (ΕΕ C 204, σ. 6, στο εξής: απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας) στην αυθεντική γλώσσα (πολωνική), προηγηθείσα από περίληψη στις λοιπές επίσημες γλώσσες. Η Επιτροπή κάλεσε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά και τη νομική ανάλυση που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας. Το εν λόγω θεσμικό όργανο παρέλαβε παρατηρήσεις υποβληθείσες από τη Δημοκρατία της Πολωνίας και από τέσσερα ενδιαφερόμενα μέρη.

13 Με έγγραφο τιτλοφορούμενο «Δήλωση σχετικά με τις δυνητικώς χορηγηθείσες κρατικές ενισχύσεις στην [HCz] ή/και στην [HSCz]», της 3ης Φεβρουαρίου 2005, η ISD Polska sp. z o.o. (ενεργούσα τότε υπό την εταιρική επωνυμία ZPD Steel sp. z o.o., στο εξής: ISD), θυγατρική κατά 100 % της Industrial Union of Donbass Corp. (στο εξής: IUD), προέβη, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων που προηγήθηκαν της εκ μέρους της αγοράς της HSCz, της MH, της MH Plus και δέκα άλλων θυγατρικών της HCz, στην ακόλουθη δήλωση (που αποκαλείται «δήλωση περί εγγυήσεως»):

«Σε περίπτωση που η Επιτροπή εκδώσει απόφαση επιβάλλουσα στην [HCz], στην [HSCz] ή στο πρόσωπο που ανέλαβε τα στοιχεία του ενεργητικού της [HCz] να επιστρέψει μια παρανόμως χορηγηθείσα κρατική ενίσχυση που εντάσσεται στο πλαίσιο της ενισχύσεως σχετικά με το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και που ανέρχεται σε συνολικό ποσό που δεν υπερβαίνει τα 20 εκατομμύρια [πολωνικά ζλότι], δηλώνουμε ότι η απόφαση αυτή ουδόλως πρόκειται να έχει ως αποτέλεσμα το να μας απαλλάξει από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την προσφορά, και αναλαμβάνομε τη δέσμευση να μη προβάλομε και να μη επικαλεσθούμε κανενός είδους αίτημα αποζημιώσεως στρεφόμενο κατά α) της φορολογικής αρχής της Δημοκρατίας της Πολωνίας, β) της [Agencja Rozwoju Przemysłu], γ) της [TFS], δ) της [HCz] […] και σχετιζόμενο με την ανάγκη επιστροφής της ενισχύσεως ή με οποιαδήποτε διαδικασία διεξαγόμενη όσον αφορά το ζήτημα αυτό ενώπιον της Επιτροπής κατόπιν [της] χορηγήσεως της κρατικής ενισχύσεως στην [HCz]. Σε μια τέτοια περίπτωση, αναλαμβάνομε τη δέσμευση να ενεργήσομε κατά τρόπον ώστε η [MH], η [MH Plus] και η [HSCz], ή άλλες εταιρίες, όπως και οι δικαιοδόχοι τους (ανεξαρτήτως του τίτλου ενός τέτοιου δικαιοδόχου), να επιστρέψουν το ποσό της παρανόμως χορηγηθείσας κρατικής ενισχύσεως που προσδιορίσθηκε με την απόφαση της Επιτροπής, έστω και αν η απόφαση αυτή αφορούσε αποκλειστικώς την [HCz].»

14 Κατά το πέρας της διαδικασίας, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, αντιθέτως προς τις αρχικές αμφιβολίες της, τα μέτρα που αποσκοπούν στην αναδιάρθρωση της HCz σύμφωνα με τις διατάξεις του Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (νόμου για την εκ μέρους του Δημοσίου ενίσχυση προς τις επιχειρήσεις ιδιαίτερης σπουδαιότητας για την αγορά εργασίας, της 30ής Οκτωβρίου 2002, *Dz. U.* αριθ. 213, θέση 1800, όπως έχει τροποποιηθεί) δεν αποτελούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Αντιθέτως, η Επιτροπή θεώρησε ότι η HCz είχε λάβει, με διάφορους τρόπους, κρατική ενίσχυση για την περίοδο από το 1997 έως το 2002. Η Επιτροπή συνήγαγε ότι η ενίσχυση αυτή ήταν εν μέρει συμβατή προς την κοινή αγορά, αλλά απαίτησε την επιστροφή της εν λόγω ενισχύσεως για το μέρος που θεώρησε ασυμβίβαστο προς την κοινή αγορά, ήτοι για ποσό 19 699 452 πολωνικών ζλότι (PLN) (στο εξής: επίμαχη ενίσχυση).

15 Στις 5 Ιουλίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2006/937/ΕΚ, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 20/04 (πρώην NN 25/04) υπέρ της [επιχειρήσεως παραγωγής χάλυβα] HCz (ΕΕ 2006, L 366, σ. 1, στο εξής: Απόφαση). Το άρθρο 3 αυτής ορίζει:

«1. Η κρατική ενίσχυση ύψους 19 699 452 PLN που χορήγησε η [Δημοκρατία της Πολωνίας] στην [HCz] κατά την περίοδο από το 1997 ως τον Μάιο του 2002, με τη μορφή λειτουργικής ενίσχυσης και ενίσχυσης αναδιαρθρώσεως της απασχόλησης, δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

2. Η [Δημοκρατία της Πολωνίας] θα λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να ανακτήσει από την [HCz], την Regionalny Fundusz Gospodarczy, την [MH] και την [Operator ARP] την ενίσχυση της παραγράφου 1, που χορηγήθηκε παράνομα στην [HCz]. Όλες οι επιχειρήσεις αυτές παραμένουν αλληλέγγυα υπεύθυνες για την επιστροφή της ενίσχυσης.

Η επιστροφή θα γίνει χωρίς καθυστέρηση σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπει η εγχώρια νομοθεσία, υπό τον όρο ότι επιτρέπουν την άμεση και αποτελεσματική εκτέλεση της παρούσας απόφασης. Στην επιστροφή περιλαμβάνονται και οι τόκοι από την ημερομηνία κατά την οποία χορηγήθηκε η ενίσχυση στην [HCz], έως και την επιστροφή της. Οι τόκοι θα υπολογιστούν σύμφωνα με τις διατάξεις που καθορίζονται στο κεφάλαιο V του κανονισμού […] 794/2004.

3. […]»

16 Με το άρθρο 4 της Αποφάσεως, η Επιτροπή εγκρίνει την προτεινόμενη τροποποίηση του εθνικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως της Πολωνίας, σύμφωνα με το σημείο 10 του πρωτοκόλλου 8, στον βαθμό που επιτρέπει την αναδιάρθρωση της HCz χωρίς κρατική ενίσχυση και χωρίς αύξηση της παραγωγικής της ικανότητας.

17 Δυνάμει συμφωνίας της 30ής Σεπτεμβρίου 2005, που άρχισε να ισχύει στις 7 Οκτωβρίου 2005, η ISD αγόρασε από την HCz όλες τις μετοχές της MH και της MH Plus, καθώς και δέκα εναπομένουσες θυγατρικές της HCz. Επίσης με σύμβαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2005, που άρχισε να ισχύει στις 7 Οκτωβρίου 2005, η ISD αγόρασε από την TFS όλες τις μετοχές της HSCz. Έτσι, η ISD κατέστη ιδιοκτήτρια της HSCz, της MH, της MH Plus και δέκα άλλων θυγατρικών της HCz.

18 Με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 2006, η Επιτροπή ζήτησε από τις πολωνικές αρχές να της υποδείξουν τα επιτόκια για την επιστροφή της επίμαχης ενισχύσεως από τους οφειλέτες που ευθύνονται εις ολόκληρον και οι οποίοι μνημονεύονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της Αποφάσεως. Με την από 13 Μαρτίου 2006 απάντησή τους, οι πολωνικές αρχές πρότειναν επιτόκια που θα πρέπει να εφαρμοσθούν για την ανάκτηση της ενισχύσεως και μια μεθοδολογία για τον υπολογισμό των τόκων. Οι εν λόγω αρχές πρότειναν, ιδίως, να ληφθεί ως βάση, για την περίοδο από το 1997 έως το 1999, το επιτόκιο των ομολόγων του Πολωνικού Δημοσίου, τα οποία έχουν σταθερό επιτόκιο, εκδίδονται σε PLN και είναι πενταετούς ισχύος, και, για την περίοδο από το 2000 έως την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το επιτόκιο των ιδίων ομολόγων που είναι δεκαετούς ισχύος. Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως των αγορών των κεφαλαίων στην Πολωνία κατά την οικεία περίοδο, η οποία διείπετο από πολύ υψηλά επιτόκια, τα οποία όμως μειώνονταν ταχέως, οι εν λόγω αρχές ζήτησαν να πραγματοποιείται ετήσιος υπολογισμός σε τρέχουσα αξία των επιτοκίων αυτών και να μην υπολογίζονται οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

19 Με έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006, απευθυνθέν στις πολωνικές αρχές, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως θα πρέπει να είναι, καθ' όλη την οικεία περίοδο, το επιτόκιο για τα ομόλογα του Πολωνικού Δημοσίου που έχουν σταθερό επιτόκιο, εκδίδονται σε PLN και είναι πενταετούς ισχύος, και ότι, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004, το επιτόκιο αυτό θα πρέπει να εφαρμοσθεί βάσει της μεθόδου του ανατοκισμού.

20 Με συστημένες επιστολές, που φέρουν ως ημερομηνία, αντιστοίχως, την 7η Ιουλίου 2006 και τη 16η Αυγούστου 2006, η Επιτροπή γνωστοποίησε την Απόφαση στην IUD (με απόδειξη παραλαβής που συντάχθηκε στις 11 Ιουλίου 2006) και στην MH (με απόδειξη παραλαβής που συντάχθηκε στις 18 Αυγούστου 2006). Στις 21 Δεκεμβρίου 2006, η Απόφαση δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

21 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Σεπτεμβρίου 2006, η ISD και η IUD άσκησαν προσφυγή στην υπόθεση Τ-273/06.

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Οκτωβρίου 2006, η ΜΗ άσκησε προσφυγή στην υπόθεση Τ-297/06.

23 Με διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2006, οι υποθέσεις Τ-273/06 και Τ-297/06 ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

24 Στις 23 Απριλίου 2007, η ISD και η ΜΗ ενημέρωσαν το Πρωτοδικείο σχετικά με τη συγχώνευσή τους της 15ης Νοεμβρίου 2006, λαμβανομένου υπόψη ότι η ISD ανέλαβε όλα τα δικαιώματα και όλες τις υποχρεώσεις της ΜΗ.

25 Κατόπιν της μερικής ανανεώσεως του Πρωτοδικείου, η υπόθεση ανατέθηκε σε νέο εισηγητή δικαστή. Ακολούθως, λόγω της τοποθετήσεώς του στο όγδοο τμήμα, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε, κατά συνέπεια, σε αυτό.

26 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία, να θέσει ορισμένες γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους και να καλέσει την Επιτροπή να καταθέσει ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εμπροθέσμως στα αιτήματα αυτά.

27 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008.

28 Στην υπόθεση Τ-273/06, η ISD και η IUD ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή

— να ακυρώσει το άρθρο 3 της Αποφάσεως

— επικουρικώς, να κρίνει ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν έχει υποχρέωση να προβεί στην ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως και των τόκων που μνημονεύονται στο άρθρο 3 της Αποφάσεως και ότι, ως εκ τούτου, τα αντίστοιχα ποσά δεν οφείλονται

— λίαν επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως, και να αναπέμψει το σχετικό με τους τόκους ζήτημα στην Επιτροπή για την έκδοση νέας αποφάσεως κατά την έννοια του παραρτήματος Α της υπό κρίση προσφυγής ή κατά την κρίση του Πρωτοδικείου

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων

— στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η δίκη πρέπει να καταργηθεί, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 87, παράγραφος 6, σε συνδυασμό με το άρθρο 90, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του.

29 Σύμφωνα με το σημείο 3 του δικογράφου της προσφυγής, οι προσφεύγουσες ISD και IUD προτίθενται επίσης να βάλουν κατά του από 7 Ιουνίου 2006 εγγράφου της Επιτροπής.

30 Στην υπόθεση Τ-297/06, η ISD (πρώην MH, επωνυμία που θα διατηρηθεί στην παρούσα απόφαση για λόγους σαφήνειας) προβάλλει πανομοιότυπα αιτήματα, αλλά ζητεί, επιπλέον, την ακύρωση του άρθρου 4 της Αποφάσεως.

31 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες

— επικουρικώς, να απορρίψει τις προσφυγές ως αβάσιμες

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού των προσφυγών

32 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγουσών ISD και IUD, καθώς και την τήρηση των προθεσμιών για την άσκηση των δύο προσφυγών. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι ο καθορισμός των επιτοκίων για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως δεν είναι δεκτικός προσφυγής.

Επί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

33 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη δυνατότητα των προσφευγουσών ISD και IUD να ασκήσουν προσφυγή χωριστή και παράλληλη με εκείνη της ΜΗ. Συγκεκριμένα, απαιτήσεις αναγόμενες στην οικονομία της δίκης θα πρέπει να εμποδίζουν μια διττή εξέταση της νομιμότητας μιας αποφάσεως όταν οι περισσότεροι ισχυρισμοί που προέβαλε η μητρική εταιρία είναι πανομοιότυποι με εκείνους της θυγατρικής της. Συναφώς, η απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Απριλίου 1999, T-112/97, Monsanto κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1277), δεν ασκεί επιρροή. Κατά την Επιτροπή, ο δικαιούχος μιας ενισχύσεως πρέπει να θεωρείται ως οντότητα ξεχωριστή από τους μετόχους της, η οποία έχει ιδία βούληση, όπως αναγνωρίσθηκε με τη διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 11ης Σεπτεμβρίου 2006, T-367/05, UPC France κατά Επιτροπής (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή). Κατά συνέπεια, η ΜΗ, ως δικαιούχος της επίμαχης ενισχύσεως, δύναται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως. Αντιθέτως, ελλείψει εννόμου συμφέροντος ξεχωριστού από εκείνο της ΜΗ, οι προσφεύγουσες ISD και IUD δεν μπορούν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή, καθόσον η Απόφαση δεν τις αφορά ατομικά.

34 Όσον αφορά την IUD, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η συμμετοχή στην επίσημη διαδικασία έρευνας και η ιδιότητα του ενδιαφερομένου μέρους που προκύπτει από αυτήν δεν απαλλάσσουν έναν προσφεύγοντα, ο οποίος είναι μέτοχος του δικαιούχου μιας ενισχύσεως που κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά, από το να στοιχειοθετήσει το ατομικό έννομο συμφέρον του για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως με το να αποδείξει σε ποιο βαθμό εξατομικεύεται κατά τρόπο ταυτόσημο με αυτόν του δικαιούχου της ενισχύσεως.

35 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση, ότι, κατά πάγια νομολογία, απόφαση της Επιτροπής κηρύσσουσα μια ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά αφορά ατομικά τον δικαιούχο της ενισχύσεως.

36 Όσον αφορά την ISD, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι αυτή δεσμεύθηκε, υπό την προηγούμενη εταιρική επωνυμία της, ZPD Steel, να αναλάβει εγγυητική ευθύνη για την επιστροφή, εκ μέρους της MH, ιδίως της επίμαχης ενισχύσεως που μνημονεύεται στο άρθρο 3 της Αποφάσεως. Επομένως, είναι σαφές ότι η Απόφαση την θίγει ατομικά περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, πλην του δικαιούχου της επίμαχης ενισχύσεως, και ότι την εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του δικαιούχου της ενισχύσεως, καθόσον οφείλει, δυνάμει της δηλώσεώς της περί εγγυήσεως, να επιστρέψει την επίμαχη ενίσχυση.

37 Επιπλέον, κατά τις προσφεύγουσες, μια μητρική εταιρία η οποία κατέχει όλες τις μετοχές και, ως εκ τούτου, είναι ιδιοκτήτρια κατά 100 % της θυγατρικής, που είναι αποδέκτρια μιας αποφάσεως, και η οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, βρίσκεται σε μια κατάσταση που την χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ιδίως, σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία στη σχετική αγορά, αποτελεί εταιρία την οποία αφορά ατομικά η απόφαση της οποίας ζητεί την ακύρωση (απόφαση Monsanto κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω, σκέψεις 58 και 59). Εν προκειμένω, η ISD κατέχει όλες τις μετοχές της MH, της MH Plus και της HSCz και, επομένως, είναι ιδιοκτήτρια κατά 100 % των επιχειρήσεων αυτών και, ως εκ τούτου, η Απόφαση αφορά ατομικά την ISD.

38 Το ίδιο επιχείρημα ισχύει, επίσης, όσον αφορά την IUD που κατέχει το 100 % των μετοχών της ISD. Επιπλέον, η συμμετοχή στη διαδικασία σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις αποτελεί ένα από τα στοιχεία που παρέχουν τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι η απόφαση, της οποίας ζητείται η ακύρωση, αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό

πρόσωπο. Δεδομένου ότι η IUD υπέβαλε παρατηρήσεις κατόπιν της κινήσεως, στις 12 Αυγούστου 2004, της επίσημης διαδικασίας έρευνας όσον αφορά την ενίσχυση αναδιαρθρώσεως που χορηγήθηκε στην HCz, η Απόφαση αφορά, ως εκ τούτου, ατομικά και την IUD.

39 Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η ISD και η IUD έχουν, επίσης, έννομο συμφέρον προς αμφισβήτηση μιας πράξεως η οποία, εφόσον προξενεί απώλεια της αξίας της MH, θίγει το δικαίωμά τους ιδιοκτησίας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

40 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι τα υποκείμενα δικαίου που δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η εν λόγω απόφαση τα αφορά ατομικά παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942).

41 Εκ προοιμίου, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί την ενεργητική νομιμοποίηση της MH. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η MH μνημονεύθηκε, εντός της Αποφάσεως, ως επιχείρηση που υπέχει υποχρέωση να επιστρέψει την επίμαχη ενίσχυση, ο ατομικός επηρεασμός της ουδόλως αμφισβητείται.

42 Όσον αφορά την ISD, διαπιστώνεται ότι, κατά το χρονικό σημείο ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση Τ-273/06, η εν λόγω εταιρία δεν είχε ακόμη συγχωνευθεί με την MH. Κατά συνέπεια, η ενεργητική νομιμοποίησή της πρέπει να εκτιμηθεί χωριστά από εκείνη της MH.

43 Ωστόσο, κατά το χρονικό σημείο ασκήσεως της προσφυγής της, η ISD ήταν ήδη ιδιοκτήτρια κατά 100 % της MH. Συναφώς, το Πρωτοδικείο έχει αποφανθεί, με την απόφασή του Monsanto κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω (σκέψη 58), ότι το γεγονός ότι μια επιχείρηση ήταν ιδιοκτήτρια κατά 100 % της επιχειρήσεως που ήταν αποδέκτρια της επίμαχης ενισχύσεως την χαρακτήριζε, υπό το πρίσμα της αποφάσεως αυτής, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ιδίως, σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία στη σχετική αγορά.

44 Βεβαίως, η Επιτροπή θέτει υπό αμφισβήτηση τη νομολογία αυτή, επικαλούμενη τη διάταξη UPC France κατά Επιτροπής, σκέψη 33 ανωτέρω. Ωστόσο, η διάταξη αυτή αφορά, όπως αναγνωρίζει αυτή καθαυτή η Επιτροπή, το αίτημα παρεμβάσεως ενός μειοψηφούντος μετόχου και όχι την προσφυγή ακυρώσεως την οποία άσκησε ο κάτοχος του 100 % των μετοχών, όπως συμβαίνει εν προκειμένω. Επιπλέον, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι η ISD δεν είναι μόνον ιδιοκτήτρια κατά 100 % της MH, αλλά έχει αναλάβει, επίσης, εγγυητική ευθύνη για την επιστροφή της επίμαχης ενισχύσεως εκ μέρους της MH (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η ISD οφείλει να εγγυηθεί την επιστροφή της ενισχύσεως αυτής. Εξάλλου, αυτό ακριβώς συνέβη εν τοις πράγμασι, καθόσον η ISD επέστρεψε στο ακέραιο την επίμαχη ενίσχυση.

45 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο ατομικός επηρεασμός της ISD δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, καθόσον η Απόφαση τη θίγει λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, την εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.

46 Τέλος, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, θεωρήσεις αναγόμενες στην οικονομία της ένδικης διαδικασίας δεν δύνανται να θέσουν υπό αμφισβήτηση μια ενεργητική νομιμοποίηση της οποίας η συνδρομή έχει αποδειχθεί.

47 Όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση της IUD, αρκεί να υπομνηστεί ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι έχει αποδειχθεί η συνδρομή της ενεργητικής νομιμοποιήσεως της ISD, κατά πάγια πλέον νομολογία, όταν πρόκειται για μία και την αυτή

προσφυγή, δεν απαιτείται να εξετάζεται η ενεργητική νομιμοποίηση των λοιπών προσφευγόντων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31, και του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2003, T-374/00, Verband der freien Rohrwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2275, σκέψη 57 της 9ης Ιουλίου 2007, T-282/06, Sun Chemical Group κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-2149, σκέψη 50, και της 6ης Ιουλίου 1995, T-447/93 έως T-449/93, AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψη 82).

48 Επομένως, δεν συντρέχει λόγος να εξετασθεί χωριστά το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε η IUD.

49 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή και η οποία αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγουσών.

Επί της εκπρόθεσμης ασκήσεως των προσφυγών

— Επιχειρήματα των διαδίκων

50 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι δύο προσφυγές ασκήθηκαν εκπρόθεσμα καθόσον οι τρεις προσφεύγουσες έλαβαν γνώση της Αποφάσεως το αργότερο στις 10 Απριλίου 2006. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ημερομηνία 10 Απριλίου 2006 αναγράφεται στο επάνω μέρος κάθε σελίδας της τηλεομοιοτυπίας της Αποφάσεως στην πολωνική γλώσσα, που έχει επισυναφθεί στο έγγραφο των προσφευγουσών ISD και IUD της 18ης Σεπτεμβρίου 2006, καθώς και στο έγγραφο της ΜΗ της 17ης Οκτωβρίου 2006, τα οποία απευθύνονταν στο Πρωτοδικείο, και ότι η τηλεομοιοτυπία είχε ως παραλήπτη την «Kancelaria LSW» που τότε ήταν σύμβουλος του ομίλου IUD. Εξ αυτών προκύπτει ότι, λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεως της προθεσμίας κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως, η προθεσμία για την άσκηση των προσφυγών έληξε την Τρίτη 20 Ιουνίου 2006.

51 Ωστόσο, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της πράξεως ασκεί επιρροή μόνον επικουρικώς, δηλαδή για τις πράξεις που δεν αποτελούν αντικείμενο ούτε κοινοποιήσεως ούτε δημοσιεύσεως. Συναφώς, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η Απόφαση γνωστοποιήθηκε στην IUD, με συστημένη επιστολή της 7ης Ιουλίου 2006 και τη σχετική απόδειξη παραλαβής της 11ης Ιουλίου 2006, και στην ΜΗ με συστημένη επιστολή της 16ης Αυγούστου 2006 και τη σχετική απόδειξη παραλαβής της 18ης Αυγούστου 2006. Η Επιτροπή επισημαίνει, επίσης, ότι η Απόφαση δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 21 Δεκεμβρίου 2006.

52 Ωστόσο, οι προσφεύγουσες, οι οποίες δεν είναι αποδέκτριες της πράξεως, δεν απέδειξαν με ποιον τρόπο η γνωστοποίηση της Αποφάσεως που περιήλθε σ' αυτές με συστημένη επιστολή δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/99 αποτελούσε κοινοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ.

53 Οι προσφεύγουσες διαπιστώνουν ότι η Απόφαση κοινοποιήθηκε στην IUD στις 11 Ιουλίου 2006 και ότι η προσφυγή στην υπόθεση T-273/06 ασκήθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2006. Η Απόφαση κοινοποιήθηκε στην ΜΗ στις 18 Αυγούστου 2006 και η ΜΗ άσκησε την προσφυγή της στις 17 Οκτωβρίου 2006. Η ISD δεν μπορούσε να λάβει γνώση της Αποφάσεως προτού την παραλάβει η IUD στις 11 Ιουλίου 2006.

54 Με το υπόμνημά τους απαντήσεως, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι, εφόσον η Απόφαση δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, οι προσφυγές ασκήθηκαν παραδεκτώς ratione temporis, διότι είτε η Απόφαση αποτέλεσε αντικείμενο κοινοποιήσεως και κοινοποιήθηκε δεόντως σ' αυτές είτε η Απόφαση δεν αποτέλεσε αντικείμενο κοινοποιήσεως και το κριτήριο του χρονικού σημείου κατά το οποίο πράγματι λαμβάνεται γνώση της Αποφάσεως, το οποίο επικαλέσθηκε η Επιτροπή, είναι επικουρικό σε σχέση με εκείνο της δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

55 Όσον αφορά την τήρηση των προθεσμιών, πρέπει να επισημανθεί ότι η ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγουσες έλαβαν γνώση της πράξεως ασκεί επιρροή μόνον επικουρικώς, δηλαδή για τις πράξεις που δεν αποτελούν αντικείμενο ούτε κοινοποιήσεως ούτε δημοσιεύσεως. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι το κριτήριο της ημερομηνίας κατά την οποία λαμβάνεται γνώση της πράξεως, ως σημείου αφετηρίας της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, έχει επικουρικό χαρακτήρα σε σχέση με τα κριτήρια της δημοσιεύσεως ή της κοινοποιήσεως της πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1998, C-122/95, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-973, σκέψη 35, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-11/95, BP Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3235, σκέψη 47).

56 Εν προκειμένω, η Απόφαση δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 21 Δεκεμβρίου 2006. Επομένως, οι υπό κρίση προσφυγές, των οποίων τα δικόγραφα κατατέθηκαν στις 11 Σεπτεμβρίου και στις 17 Οκτωβρίου 2006, ασκήθηκαν τηρουμένης της προθεσμίας την οποία τάσσει το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 1, και το άρθρο 102, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία έληξε στις 14 Μαρτίου 2007, δηλαδή δύο μήνες, δύο εβδομάδες και δέκα ημέρες μετά τη δημοσίευση της Αποφάσεως και, ως εκ τούτου, πολύ μετά την άσκηση των προσφυγών.

57 Είναι αληθές ότι η δημοσίευση της Αποφάσεως δεν αποτελούσε προϋπόθεση ενάρξεως ισχύος της. Ωστόσο, αποτελεί πάγια πρακτική ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής με τις οποίες περατούται η διαδικασία έρευνας των ενισχύσεων βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα. Επομένως, οι προσφεύγουσες μπορούσαν θεμιτώς να υπολογίζουν ότι η Απόφαση θα αποτελούσε αντικείμενο δημοσιεύσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 55 ανωτέρω, σκέψεις 48 έως 51).

58 Όσον αφορά το ζήτημα αν το από 7 Ιουλίου 2006 έγγραφο της Επιτροπής, με το οποίο αυτή γνωστοποίησε το κείμενο της Αποφάσεως στην IUD, αποτελεί κοινοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, πρέπει να επισημανθεί ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας είναι η μόνη αποδέκτρια της Αποφάσεως, κατά την έννοια

του άρθρου 254, παράγραφος 3, ΕΚ. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτρια της Αποφάσεως, το κριτήριο της κοινοποιήσεως της πράξεως δεν τυγχάνει εφαρμογής επ' αυτής (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2005, Τ-17/02, Olsen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2031, σκέψη 76).

59 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν υποτεθεί ότι μια απόφαση μπορεί να κοινοποιηθεί σε πρόσωπο που δεν είναι αποδέκτης της και ότι η γνωστοποίηση της Αποφάσεως στις προσφεύγουσες δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/99 πρέπει να θεωρηθεί ως κοινοποίηση, διαπιστώνεται ότι οι προσφυγές ασκήθηκαν εμπροθέσμως. Συγκεκριμένα, υπό τις περιστάσεις αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 1, και το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής στην υπόθεση Τ-273/06 έληξε στις 21 Σεπτεμβρίου 2006, δηλαδή δύο μήνες και δέκα ημέρες μετά την κοινοποίηση της Αποφάσεως στις 11 Ιουλίου 2006, και, ως εκ τούτου, μετά την άσκηση της προσφυγής στις 11 Σεπτεμβρίου 2006. Η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής στην υπόθεση Τ-297/06 έληξε στις 30 Οκτωβρίου 2006, δηλαδή τη Δευτέρα που έπεται της παρελεύσεως των δύο μηνών και των δέκα ημερών έπειτα από την κοινοποίηση της Αποφάσεως στις 18 Αυγούστου 2006 και, ως εκ τούτου, μετά την άσκηση της προσφυγής στις 17 Οκτωβρίου 2006.

60 Συνεπώς, οι προσφυγές ασκήθηκαν εμπροθέσμως.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής που βάλλει κατά του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006

— Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006, με το οποίο καθόρισε τα εφαρμοστέα επιτόκια για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως, δεν είναι πράξη δεκτική προσβολής. Συγκεκριμένα, το επιτόκιο που προκύπτει από την προβλεπομένη στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 διαδικασία είναι «ίδιας αξίας»

με εκείνο που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού. Επομένως, τα επιτόκια αυτά ενέχουν «κανονιστική αξία erga omnes». Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν δύνανται να τα θέσουν υπό αμφισβήτηση ελλείψει άμεσου και ατομικού επηρεασμού.

62 Αυτή η «κανονιστική αξία» επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το ίδιο επιτόκιο χρησιμοποιήθηκε σε άλλες αποφάσεις απευθυνθείσες στη Δημοκρατία της Πολωνίας και αφορώσες, επίσης, παρανόμως χορηγηθείσες ενισχύσεις, παραδείγματος χάρη στην απόφαση 2008/344/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 23/06 (πρώην NN 35/06) που χορήγησε η Δημοκρατία της Πολωνίας υπέρ της χαλυβουργίας Technologie Buczek Group (ΕΕ 2008, L 116, σ. 26).

63 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι το επιτόκιο που καθόρισε η Επιτροπή με το από 7 Ιουνίου 2006 έγγραφό της προς τις πολωνικές αρχές δεν έχει γενική ισχύ για όλες τις κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν κατά τα έτη που προηγήθηκαν της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρόκειται, αντιθέτως, για μια «ειδική απόφαση», η οποία ισχύει μόνο για την περίπτωση της HCz και η οποία λαμβάνει υπόψη τα ειδικά στοιχεία της καταστάσεώς της και της αγοράς στην οποία δραστηριοποιείται.

64 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι ο καθορισμός του εφαρμοστέου για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως επιτοκίου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της Αποφάσεως και όχι του κανονισμού 794/2004. Επομένως, ο καθορισμός του εν λόγω επιτοκίου είναι πράξη δεκτική προσβολής καθ' όμοιο τρόπο με την Απόφαση αυτή καθαυτή.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

65 Πρώτον, όσον αφορά τον δεσμευτικό χαρακτήρα του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006, από τη διατύπωση του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999 προκύπτει ότι η προς ανάκτηση ενίσχυση περιλαμβάνει τόκους «υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή». Το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 ορίζει ότι, εάν δεν είναι διαθέσιμα, ιδίως, τα αναγκαία στοιχεία για τον υπολογισμό του επιτοκίου κατά την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού, η Επιτροπή δύναται να «καθορίσει», σε στενή συνεργασία με το οικείο κράτος μέλος ή τα οικεία κράτη μέλη, το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση των κρατικών ενισχύσεων, ως προς ένα ή περισσότερα κράτη μέλη, βάσει διαφορετικής μεθόδου και βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που διαθέτει.

66 Συνεπώς, η Επιτροπή καθορίζει, αν και σε στενή συνεργασία με το οικείο κράτος μέλος, κατά δεσμευτικό τρόπο το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση των κρατικών ενισχύσεων. Εξάλλου, ο δεσμευτικός χαρακτήρας του καθορισμού του εν λόγω επιτοκίου επιβεβαιώθηκε από την Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επομένως, το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006 πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9), και, ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη δεκτική προσβολής.

67 Δεύτερον, όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγουσών, διαπιστώνεται ότι το ζήτημα αν τα επιτόκια που περιλαμβάνονται στο έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006 ενέχουν κανονιστικό χαρακτήρα, ή αν πρόκειται για ατομική απόφαση, δεν ασκεί επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής που ασκήθηκε συναφώς. Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες δεν είναι αποδέκτριες του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006. Υπό τις συνθήκες αυτές, για να θέσουν υπό αμφισβήτηση τα επιτόκια που καθορίζονται με το έγγραφο αυτό, οι προσφεύγουσες οφείλουν να αποδείξουν ότι θίγονται άμεσα και ατομικά, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, τούτο δε σε αμφότερες τις περιπτώσεις που μνημονεύθηκαν.

68 Όσον αφορά τον άμεσο επηρεασμό, από τη νομολογία προκύπτει ότι το αμφισβητούμενο κοινοτικό μέτρο πρέπει να παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη ή να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, δεδομένου ότι το μέτρο αυτό έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση, χωρίς την εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-386/96 P, Dreyfus κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2309, σκέψη 43). Το ίδιο ισχύει όταν η δυνατότητα των αποδεκτών να μην ενεργήσουν σύμφωνα με την κοινοτική πράξη είναι καθαρά θεωρητική, δεδομένου ότι δεν υφίσταται αμφιβολία ως προς τη βούλησή τους να συναγάγουν συνέπειες σύμφωνες προς την πράξη αυτή (απόφαση Dreyfus κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 44 βλ. επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψεις 8 έως 10). Εν προκειμένω, το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006 δεν άφηνε καμία εξουσία εκτιμήσεως στις πολωνικές αρχές, τούτο δε ακόμη και όσον αφορά τις πτυχές για τις οποίες οι εν λόγω αρχές είχαν υποβάλει διαφορετική πρόταση στην Επιτροπή με το από 13 Μαρτίου 2006 έγγραφό τους.

69 Όσον αφορά τον ατομικό επηρεασμό, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 προβλέπει τη δυνατότητα της Επιτροπής να καθορίσει, κατά γενικό τρόπο, επιτόκιο εφαρμοστέο επί της ανακτήσεως των κρατικών ενισχύσεων «για ένα ή περισσότερα κράτη μέλη».

70 Πάντως, διαπιστώνεται ότι, με το από 7 Ιουνίου 2006 έγγραφό της, η Επιτροπή δεν καθόρισε ένα τέτοιο γενικό επιτόκιο.

71 Συγκεκριμένα, με το ως άνω έγγραφο, η Επιτροπή αναφέρεται ρητώς στην Απόφαση και καθορίζει το επιτόκιο για την ανάκτηση μιας συγκεκριμένης ενισχύσεως, οφειλέτες της οποίας είναι οι προσφεύγουσες. Η διατύπωση του εγγράφου δεν έχει γενική ισχύ, αλλά αφορά «τα προς θέσπιση μέτρα για την εφαρμογή της [Α]ποφάσεως». Επιπλέον, αντιθέτως προς τα επιτόκια που υπολογίζονται σύμφωνα με την προβλεπομένη στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 794/2004 διαδικασία, το επιτόκιο που καθόρισε η Επιτροπή με το από 7 Ιουνίου 2006 έγγραφο ουδέποτε δημοσιεύθηκε. Επομένως, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006 έχει γενική ισχύ.

72 Τέλος, η απάντηση της Επιτροπής στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν καθόρισε το επιτόκιο κατά γενικό και αφηρημένο τρόπο, αλλά καθόρισε το εν λόγω επιτόκιο για τις συγκεκριμένες ανάγκες της Αποφάσεως. Βεβαίως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το ίδιο επιτόκιο «χρησιμοποιήθηκε» σε μια άλλη περίπτωση και ότι οι πολωνικές αρχές «δέχθηκαν» να ακολουθηθεί η ίδια μέθοδος καθορισμού του επιτοκίου. Ωστόσο, αν το επιτόκιο αυτό είχε καθοριστεί με το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006 για όλες τις περιπτώσεις ανακτήσεως ενισχύσεως χορηγηθείσας κατά την οικεία περίοδο στην Πολωνία, η Επιτροπή δεν θα χρειαζόταν να κινήσει εκ νέου την προβλεπομένη στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 διαδικασία, ούτε να προβεί σε «στενή συνεργασία με το κράτος μέλος», ούτε να επικαλεσθεί την εκ μέρους των πολωνικών αρχών έκφραση συμφωνίας. Το εν λόγω θεσμικό όργανο θα μπορούσε απλώς και μόνο να εφαρμόσει το επιτόκιο που είχε καθοριστεί προγενεστέρως.

73 Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι, με το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006, η Επιτροπή περιορίσθηκε να καθορίσει το εφαρμοστέο επιτόκιο για τη συγκεκριμένη περίπτωση και ότι το έγγραφο αυτό αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες καθόσον αυτές οφείλουν να επιστρέψουν ένα ποσό προσαυξημένο με το εν λόγω επιτόκιο.

74 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η ασκηθείσα προσφυγή που βάλλει κατά του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006 είναι παραδεκτή.

Επί του παραδεκτού του τρίτου, του τετάρτου και του έκτου αιτήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το τρίτο, το τέταρτο και το έκτο αίτημα των προσφευγουσών (βλ. σκέψη 28 ανωτέρω) είναι απαράδεκτα, καθόσον δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ελέγχου νομιμότητας που στηρίζεται στο άρθρο 230 ΕΚ. Συγκεκριμένα, τα αιτήματα αυτά αποβλέπουν, κατ' ουσίαν, στο να ζητηθεί από το Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγές.

76 Οι προσφεύγουσες αντιτάσσουν ότι τα αιτήματα αυτά δεν παραγνωρίζουν τον «ακυρωτικό χαρακτήρα» της προσφυγής ακυρώσεως, κατά το μέτρο που αυτός συνεπάγεται ότι θα πρέπει να ληφθεί νέα απόφαση της Επιτροπής στο πνεύμα της ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

77 Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, το τρίτο και το έκτο αίτημα δεν αποβλέπουν στο να ζητηθεί από το Πρωτοδικείο να της απευθύνει διαταγές. Συγκεκριμένα, το έκτο αίτημα αποβλέπει στο να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και, ως εκ τούτου, είναι παραδεκτό.

78 Με το τρίτο αίτημα, οι προσφεύγουσες ζητούν, επικουρικώς, από το Πρωτοδικείο να «κηρύξει» ανυπόστατη την υποχρέωση της Δημοκρατίας της Πολωνίας να προβεί στην ανάκτηση των ενισχύσεων. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, ελλείψει νομικής βάσεως εντός της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επί ενός τέτοιου αιτήματος. Επομένως, το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο.

79 Με το τέταρτο αίτημα, οι προσφεύγουσες ζητούν, ιδίως, από το Πρωτοδικείο να αναπέμψει το σχετικό με τους τόκους ζήτημα στην Επιτροπή για την έκδοση νέας αποφάσεως. Πάντως, με το υπόμνημά τους απαντήσεως και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες ανέφεραν ότι, με το αίτημα αυτό, περιορίζονταν να συναγάγουν μια εύλογη συνέπεια της αποφάσεως του Πρωτοδικείου σε περίπτωση που με την απόφαση αυτή γίνει δεκτό το αίτημα ακυρώσεως που προβλήθηκε με το ίδιο κεφάλαιο αιτημάτων, συνέπεια την οποία, εξάλλου, ήδη καθιερώνει το άρθρο 233, παράγραφος 1, ΕΚ. Επομένως, το αίτημα αυτό δεν έχει αυτοτελή σημασία.

Επί της ουσίας

80 Στην υπόθεση Τ-273/06, οι προσφεύγουσες ISD και IUD προβάλλουν έξι λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και από προσβολή του δικαιώματός τους να υποβάλουν παρατηρήσεις, από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και από παράβαση του πρωτοκόλλου 8, του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999 και του κανονισμού 794/2004. Στην υπόθεση Τ-297/06, η ΜΗ προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως πανομοιότυπους, κατ' ουσίαν, με τους προβληθέντες στην υπόθεση Τ-273/06, εκτός του δευτέρου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι δεν επαναλήφθηκαν.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8

— Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν κατ' αρχάς ότι, στην αιτιολογική σκέψη 108 της Αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν αφορούσαν, εξ ορισμού, μια ενίσχυση χορηγηθείσα πριν από την προσχώρηση, η οποία δεν τυγχάνει, πλέον, εφαρμογής μετά την προσχώρηση. Επομένως, η Επιτροπή, προκειμένου να δικαιολογήσει την αρμοδιότητά της, προβαίνει σε ερμηνεία του σημείου 6, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου 8 που δεν είναι σύμφωνη προς τον σκοπό της εν λόγω διατάξεως.

82 Πρώτον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι όχι μόνον το πρωτόκολλο 8 δεν αφορά τις επιχειρήσεις που δεν εμφαίνονται στο παράρτημα 1 αυτού, με μόνη εξαίρεση το σημείο 4, στοιχείο β', αλλά ότι το σημείο αυτό προβλέπει, a contrario, τη δυνατότητα ενός τρίτου να αναλάβει τα στοιχεία του ενεργητικού μιας εταιρίας που δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 και η οποία έχει λάβει ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως. Συγκεκριμένα, ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8 συνίσταται στο να εμποδιστεί η σώρευση της χορηγηθείσας σε μία από τις δικαιούχους επιχειρήσεις ενισχύσεως με άλλη κρατική ενίσχυση ή η μεταβίβασή της σε τρίτον. Επομένως, το πρωτόκολλο 8 δεν αποτελεί νομική βάση επί της οποίας η Επιτροπή θα μπορούσε να στηριχθεί προκειμένου να εκδώσει την Απόφαση.

83 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι το τεκμήριο της μη αναδρομικότητας, που έχει επιβεβαιωθεί από το διεθνές δίκαιο, και η «αρχή της προβλεψιμότητας» συντελούν στο να μην μπορεί να εφαρμοσθεί αναδρομικώς ένα νομοθετικό κείμενο παρά μόνον αν ένας κανόνας το επιτρέπει ρητώς και αναφέρει με ακρίβεια την περίοδο αναδρομικής εφαρμογής του εν λόγω νομοθετικού κειμένου. Πάντως, το κείμενο του σημείου 6, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου 8 δεν προβλέπει ρητώς αναδρομική ισχύ. Κατά συνέπεια, θα πρέπει να συναχθεί ότι η διάταξη αυτή δεν τυγχάνει εφαρμογής επί των κρατικών ενισχύσεων που ελήφθησαν, πριν τη θέσπισή της, από εταιρίες που δεν εμφαίνονται στο παράρτημα 1.

84 Το μόνο στοιχείο αναδρομικότητας που θα μπορούσε να εντοπισθεί στο πρωτόκολλο 8 συνίσταται στην αναφορά στην περίοδο από το 1997 έως το 2003 που έγινε συστηματικά σε σχέση είτε με το ολικό ποσό της ενισχύσεως που μπορεί να χορηγηθεί (σημείο 6) είτε με τη σαφή μείωση της παραγωγικής ικανότητας που πρέπει να επιτευχθεί από τη Δημοκρατία της Πολωνίας (σημείο 7). Τούτο σημαίνει ότι ο υπολογισμός των μελλοντικών ενισχύσεων που πρόκειται να χορηγηθούν στις δικαιούχους επιχειρήσεις μετά την έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου 8 αναμένεται να πραγματοποιηθεί λαμβανομένων υπόψη, αναδρομικώς, των ποσών των ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί, αλλά χωρίς να ληφθούν υπόψη, αναδρομικώς, οι ενισχύσεις που έχουν θεωρηθεί ως παρανόμως χορηγηθείσες.

85 Τρίτον, η Επιτροπή «σφετερίσθηκε την αρμοδιότητα ratione temporis άλλων θεσμικών οργάνων». Συγκεκριμένα, μόνον το Συμβούλιο Σύνδεσης και το Συμβούλιο διαθέτουν εξουσία λήψεως αποφάσεων σχετικά με το αν το πολωνικό πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως συμμορφώνεται προς τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2. Σε περίπτωση διαφοράς σχετικά με την εφαρμογή της ευρωπαϊκής συμφωνίας, τα κοινοτικά όργανα θα μπορούσαν να προσφύγουν στο Συμβούλιο Σύνδεσης. Η Επιτροπή ουδόλως ενήργησε κατ' αυτόν τον τρόπο όταν πληροφορήθηκε ότι η HCz είχε λάβει κρατικές ενισχύσεις. Η Επιτροπή, αρχίζοντας έρευνα σχετικά με τις εν λόγω ενισχύσεις, σφετερίσθηκε αδικαιολόγητα εξουσία ελέγχου και, κατά συνέπεια, η απόφασή της θα πρέπει να ακυρωθεί λόγω αναρμοδιότητας.

86 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως κατά την εφαρμογή του πρωτοκόλλου 8. Καίτοι η HCz δεν κηρύχθηκε επισήμως σε πτώχευση, η διαδικασία αναδιαρθρώσεώς της μπορεί να εξομοιωθεί, από οικονομικής απόψεως, με πτώχευση. Ωστόσο, στις HCz και ISD (καθώς και στην IUD) επιφυλάχθηκε διαφορετική μεταχείριση, είτε από νομικής απόψεως όσον αφορά την HCz είτε από απόψεως πραγματικών περιστατικών όσον

αφορά την ISD (και την IUD), από εκείνη που το σημείο 4, στοιχείο β', του πρωτοκόλλου 8 επιφυλάσσει, αντιστοίχως, στην πτωχεύσασα εταιρία και στο αναλαβόν τα χρέη τρίτο πρόσωπο.

87 Στην υπόθεση Τ-297/06, η προσφεύγουσα βάλλει, επίσης, κατά του άρθρου 4 της Αποφάσεως προβάλλοντας ότι η Επιτροπή ήταν αναρμόδια να αποφασίσει ότι η τροποποίηση του πολωνικού «εθνικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως» εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η τροποποίηση αυτή δεν συνεπάγεται καμία κρατική ενίσχυση και καμία αύξηση της παραγωγικής ικανότητας. Επιπλέον, η Επιτροπή προσέδωσε μια προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία στο σημείο 10 του πρωτοκόλλου 8, καθόσον το τελευταίο δεν απονέμει στην Επιτροπή τη διακριτική ευχέρεια να αρνηθεί σε ένα κράτος μέλος να προσθέσει στο «εθνικό του πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως» ενισχύσεις συμβατές προς την κοινή αγορά.

88 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

89 Με τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8, ο οποίος πρέπει να εξετασθεί πρώτος, καθόσον αφορά τη νομική βάση της Αποφάσεως, οι προσφεύγουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση, κατ' ουσίαν, τη δυνατότητα εφαρμογής ratione temporis και ratione personae των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων και την αρμοδιότητα της Επιτροπής να ελέγχει την τήρηση των εν λόγω κανόνων κατά την περίοδο που προηγήθηκε της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

90 Όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής ratione temporis των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι, κατ' αρχήν, τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν εφαρμόζονται επί των χορηγηθεισών πριν από την προσχώρηση ενισχύσεων που δεν τυγχάνουν, πλέον, εφαρμογής μετά την προσχώρηση.

91 Ούτως εχόντων των πραγμάτων, η Επιτροπή στηρίζεται στο πρωτόκολλο 8 ως lex specialis προκειμένου να δικαιολογήσει την αρμοδιότητά της. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το καθεστώς αυτό διαφέρει, από πολλές απόψεις, από το γενικό καθεστώς που προβλέπει η Συνθήκη ΕΚ και το παράρτημα IV της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 797 στο εξής: παράρτημα IV της Συνθήκης Προσχωρήσεως). Έτσι, σύμφωνα με το σημείο 1 του πρωτοκόλλου 8, ορισμένες κρατικές ενισχύσεις χορηγηθείσες από τη Δημοκρατία της Πολωνίας για την αναδιάρθρωση ειδικών τομέων της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας, οι οποίες δεν θα ήσαν, κατά κανόνα, επιτρεπόμενες σύμφωνα με τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, αναγνωρίζονται ως συμβατές προς την κοινή αγορά. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι ο μηχανισμός μεταβάσεως που περιλαμβάνεται στο παράρτημα IV της Συνθήκης Προσχωρήσεως αφορά μόνον κρατικές ενισχύσεις χορηγηθείσες πριν από την προσχώρηση οι οποίες εξακολουθούν να τυγχάνουν εφαρμογής και μετά την ημερομηνία προσχωρήσεως.

92 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί αν οι διατάξεις του πρωτοκόλλου 8 εξουσιοδοτούσαν την Επιτροπή να επεκτείνει την εξουσία της ελέγχου ως προς τον τομέα των κρατικών ενισχύσεων και στην επίμαχη ενίσχυση και αν αυτές συνιστούσαν επαρκή νομική βάση για την απαγόρευση της ενισχύσεως αυτής.

93 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το πρωτόκολλο 8 αναφέρεται στις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003. Το εν λόγω πρωτόκολλο εγκρίνει ένα περιορισμένο ποσό ενισχύσεων αναδιαρθρώσεως, χορηγηθέν για την περίοδο αυτή (δηλαδή πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση), σε ορισμένες επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 αυτού και απαγορεύει, ως αντιστάθμισμα, κάθε άλλη κρατική ενίσχυση αναδιαρθρώσεως της χαλυβουργικής βιομηχανίας.

94 Το σημείο 6, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου 8 προβλέπει, ιδίως, ότι, εν πάση περιπτώσει, το συνολικό ποσό της καταβαλλόμενης κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003 ενισχύσεως δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 3 387 070 000 PLN. Το σημείο 6, τρίτο

εδάφιο, του πρωτοκόλλου 8 ορίζει ότι καμία άλλη ενίσχυση δεν πρέπει να χορηγηθεί από τη Δημοκρατία της Πολωνίας για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Επομένως, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η αναδρομική εφαρμογή του πρωτοκόλλου 8 κατοχυρώνεται στο σημείο 6 αυτού, το οποίο αφορά την περίοδο από το 1997 έως το 2003.

95 Τέλος, δεδομένου ότι, κατά το χρονικό σημείο της δημοσιεύσεως του πρωτοκόλλου 8 τον Σεπτέμβριο του 2003, η ως άνω περίοδος είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, δεν είναι πειστικό το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι αυτή η αναφορά στην περίοδο από το 1997 έως το 2003 έχει απλώς και μόνον την έννοια ότι ο υπολογισμός των μελλοντικών ενισχύσεων θα πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη, αναδρομικώς, των ποσών των ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί, αλλά χωρίς να λαμβάνονται υπόψη, αναδρομικώς, οι ενισχύσεις που θεωρήθηκαν ως παρανόμως χορηγηθείσες.

96 Αντιθέτως, ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8 συνίστατο στο να εγκαθιδρυθεί ένα κατανοητό καθεστώς για την έγκριση ενισχύσεων προοριζομένων για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας και όχι μόνο στο να αποφευχθεί η σώρευση ενισχύσεων εκ μέρους των επιχειρήσεων που ήσαν δικαιούχοι.

97 Συνεπώς, σε σχέση με το παράρτημα IV της Συνθήκης Προσχωρήσεως και με τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, το πρωτόκολλο 8 αποτελεί lex specialis που διευρύνει τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων που πραγματοποιείται από την Επιτροπή δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ επί των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν υπέρ της αναδιοργάνωσης της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003.

98 Ούτε τα λοιπά επιχειρήματα των προσφευγουσών μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα εφαρμογής του πρωτοκόλλου 8.

99 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής ratione personae του πρωτοκόλλου 8, σύμφωνα με το οποίο το εν λόγω πρωτόκολλο δεν αφορά τις επιχειρήσεις που δεν εμφαίνονται στο παράρτημα 1 αυτού, διαπιστώνεται ότι το πρωτόκολλο αυτό αφορά την πολωνική χαλυβουργική βιομηχανία στο σύνολό της, συμπεριλαμβανομένων, εξ ορισμού, των προσφευγουσών. Συγκεκριμένα, όχι μόνον το σημείο 6, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου 8 επιβάλλει ένα συνολικό ποσό για την ενίσχυση και αποκλείει οποιαδήποτε άλλη ενίσχυση που δεν προβλέπεται από αυτό, αλλά και το σημείο 3 αυτού ορίζει ρητώς ότι μόνον οι επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 (δικαιούχοι επιχειρήσεις) δύνανται να λάβουν κρατικές ενισχύσεις στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Αν γινόταν δεκτό ότι μια επιχείρηση, που δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1, μπορεί να διατηρεί απεριόριστα ποσά μιας ενισχύσεως αναδιαρθρώσεως τα οποία έλαβε πριν από την προσχώρηση, χωρίς να μειώνει, ως αντιστάθμισμα, την παραγωγική ικανότητα, το πρωτόκολλο 8 θα καθίστατο απολύτως κενό περιεχομένου.

100 Όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο αντλείται από το σημείο 4, στοιχείο β', του πρωτοκόλλου 8 και σύμφωνα με το οποίο μόνον οι δικαιούχοι επιχειρήσεις δεν μπορούν να αναλαμβάνουν τα στοιχεία του ενεργητικού μιας επιχειρήσεως που δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 και η οποία έχει κηρυχθεί σε πτώχευση, πρέπει να επισημανθεί ότι οι προσφεύγουσες εκκινούν από εσφαλμένη ερμηνεία της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, το σημείο αυτό αφορά μόνον τις δικαιούχους επιχειρήσεις και, ως εκ τούτου, δεν παρέχει τη δυνατότητα να συναχθούν συμπεράσματα για άλλες επιχειρήσεις. Επιπλέον, έστω και αν υποτεθεί ότι το σημείο αυτό προβλέπει τη δυνατότητα να αναλάβει τρίτος τα στοιχεία του ενεργητικού μιας πτωχεύσασας επιχειρήσεως που δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, τούτο ουδόλως θα είχε ως συνέπεια ότι ο εν λόγω τρίτος δεν υπέχει υποχρέωση να επιστρέψει μια ενίσχυση που χορηγήθηκε παρανόμως στην εν λόγω επιχείρηση.

101 Επομένως, το γεγονός ότι η κατάσταση της HCz μπορεί να συγκριθεί με εκείνη μιας πτωχεύσασας επιχειρήσεως, η οποία δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, δεν ασκεί επιρροή. Κατά συνέπεια, η σχετική αιτίαση, που αντλείται από προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως κατά την εφαρμογή του πρωτοκόλλου 8, πρέπει επίσης να απορριφθεί. Επιπλέον, η HCz δεν είναι ούτε δικαιούχος επιχείρηση ούτε πτωχεύσασα επιχείρηση. Επομένως, αν γινόταν δεκτός ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, τούτο θα κατέληγε, κατ' ουσίαν, στο να τεθεί υπό αμφισβήτηση το πρωτόκολλο 8 το οποίο, ως πηγή του πρωτογενούς δικαίου, αποτελεί μέρος της Συνθήκης ΕΚ.

102 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή υπερέβη την ιδία αρμοδιότητά της, αρκεί να υπομνηστεί ότι το σημείο 18 του πρωτοκόλλου 8 προβλέπει ότι, σε περίπτωση που η Δημοκρατία της Πολωνίας, κατά την περίοδο αναδιαρθρώσεως, χορήγησε πρόσθετες ασυμβίβαστες κρατικές ενισχύσεις στη χαλυβουργική βιομηχανία και, ιδίως, στις δικαιούχους επιχειρήσεις, η Επιτροπή λαμβάνει ενδεδειγμένα μέτρα, απαιτώντας από τις οικείες επιχειρήσεις να επιστρέψουν κάθε ενίσχυση που χορηγήθηκε κατά παράβαση των όρων που προβλέπει το εν λόγω πρωτόκολλο. Αυτά τα ενδεδειγμένα μέτρα περιλαμβάνουν μέτρα ελέγχου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 88 ΕΚ. Συνεπώς, η Επιτροπή ήταν αρμόδια να ελέγχει την τήρηση των διατάξεων του πρωτοκόλλου 8.

103 Τέλος, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προκειμένου να τεθεί υπό αμφισβήτηση η νομιμότητα του άρθρου 4 της Αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι, σύμφωνα με το σημείο 10 του πρωτοκόλλου 8, η Επιτροπή είναι αρμόδια να εγκρίνει κάθε άλλη τροποποίηση του γενικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως και των ατομικών προγραμμάτων και ότι, στο άρθρο 4 της Αποφάσεως, η Επιτροπή επανέλαβε ορισμένες προϋποθέσεις που προκύπτουν ήδη από το πρωτόκολλο 8.

104 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8 πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

105 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι μια ορθή ερμηνεία των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών θα έπρεπε να οδηγήσει την Επιτροπή να θεωρήσει ότι, λόγω της αναλήψεως των μέσων παραγωγής της HCz σε τιμή αντίστοιχη με την τιμή της αγοράς, η επίμαχη ενίσχυση είχε ήδη επιστραφεί.

106 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, σε μια παρόμοια υπόθεση, ότι, όταν μια εταιρία δικαιούχος ενισχύσεως πωλείται στην τιμή της αγοράς, η τιμή πωλήσεως αντανακλά τις συνέπειες της προηγούμενης ενισχύσεως και ο πωλητής της εν λόγω εταιρίας διατηρεί το όφελος της ενισχύσεως. Στην περίπτωση αυτή, η αποκατάσταση της προτέρας καταστάσεως θα πρέπει, πρώτον, να διασφαλιστεί με την επιστροφή της ενισχύσεως εκ μέρους του πωλητή. Ωστόσο, αν τα ποσά που αντλήθηκαν από την ιδιωτικοποίηση διατέθηκαν, εν τέλει, στο Δημόσιο, αυτό αποκτά, σωρευτικώς, την ιδιότητα του πωλητή και του χορηγούντος την ενίσχυση, οπότε η αποκατάσταση της προτέρας καταστάσεως δεν μπορεί να διασφαλιστεί με την επιστροφή της ενισχύσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-390/98, Banks, Συλλογή 2001, σ. I-6117, σκέψεις 78 και 79).

107 Εν προκειμένω, η ISD αγόρασε, σε τιμή που αντιστοιχούσε στην αγοραία αξία, τις μετοχές της HSCz από την TFS και τις μετοχές της MH και της MH Plus καθώς και τις μετοχές δέκα θυγατρικών της HCz από την τελευταία. Έτσι, άπαξ και πραγματοποιήθηκε η πώληση, η TFS και η HCz, ήτοι επιχειρήσεις ανήκουσες κατά 100 % στο Πολωνικό Δημόσιο, διατηρούν το όφελος της επίμαχης ενισχύσεως.

108 Με το υπόμνημά τους απαντήσεως, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι, υπό την πίεση του Πολωνικού Δημοσίου, η IUD αναγκάσθηκε να προσφέρει τιμή αισθητά υψηλότερη από την αρχική προσφορά της και περιλαμβάνουσα, επιπλέον, ανάληψη εγγυητικής ευθύνης υπέρ της MH. Ωστόσο, η εν λόγω ανάληψη εγγυητικής ευθύνης έχει ως συνέπεια τη ρητή αναγνώριση, υπέρ της IUD, του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά ενδεχόμενης αποφάσεως της Επιτροπής διατάσσουσας την ανάκτηση της ενισχύσεως.

109 Οι προσφεύγουσες εντοπίζουν τις πρόσφατες εξελίξεις της νομολογίας που πηγάζει από την απόφαση Banks, σκέψη **ανωτέρω 106, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Απριλίου 2004, C-277/00, Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. I-3925, στο εξής: απόφαση SMI), και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Οκτωβρίου 2005, T-324/00, CDA Datenträger Albrechts κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-4309). Ωστόσο, η νομολογία αυτή έχει ως συνέπεια, κατά τις προσφεύγουσες, ότι, όταν ο δικαιούχος ενταχθεί στον όμιλο του αγοραστή, η ανάκτηση της ενισχύσεως από τον δικαιούχο πρόκειται να επηρεάσει, από οικονομικής απόψεως, και τον αγοραστή που έχει, ενδεχομένως, ήδη επιστρέψει το σχετικό με την ενίσχυση στοιχείο καταβάλλοντας τιμή σύμφωνη προς τις συνθήκες της αγοράς. Αν, επιπλέον, ο πωλητής

της δέσμης των μετοχών ήταν το Δημόσιο αυτό καθαυτό, το οποίο οφείλει να ανακτήσει την εν λόγω ενίσχυση, η ενίσχυση αυτή θα επιστρεφόταν στο εν λόγω Δημόσιο δύο φορές.

110 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο ως άνω λόγος ακυρώσεως θα πρέπει να θεωρηθεί άνευ αντικειμένου, καθόσον οι προσφεύγουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση ένα σημείο που δεν υφίσταται εντός της Αποφάσεως.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

111 Προκειμένου να εκτιμηθεί το επιχείρημα ότι η ISD ανέλαβε τα στοιχεία του ενεργητικού της HCz στην τιμή της αγοράς, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ δύο σταδίων. Αρχικώς, η MH και η MH Plus, δύο θυγατρικές κατά 100 % της HCz, ανέλαβαν από την HCz τα σχετιζόμενα με την παραγωγή χάλυβα στοιχεία του ενεργητικού και άλλα στοιχεία ενεργητικού που ήσαν αναγκαία για την παραγωγή (asset deal). Εν συνεχεία, η HCz πώλησε την MH και την MH Plus στη ZPD Steel (νυν ISD), θυγατρική κατά 100 % της IUD (share deal).

112 Όσον αφορά το «asset deal», δεν αμφισβητείται ότι κανένα τίμημα εξαγοράς δεν καταβλήθηκε στην HCz από την MH και την MH Plus ως αντιστάθμισμα για τη μεταβίβαση στοιχείων του ενεργητικού της HCz στις εν λόγω απορροφώσες εταιρίες. Επομένως, ο φόβος της Επιτροπής ότι, κατόπιν της αναδιαρθρώσεως αυτής, η HCz μπορεί να καταστεί «κενό κέλυφος» που θα εμπόδιζε κάθε ανάκτηση των ενισχύσεων που κηρύχθηκαν ασυμβίβαστες παρά την παρουσία, αρχικώς, σημαντικών στοιχείων ενεργητικού ήταν βάσιμος. Κατά συνέπεια, μόνο μια υποχρέωση επιστροφής εις ολόκληρον της ενισχύσεως θα παρείχε τη δυνατότητα στη Δημοκρατία της Πολωνίας να στραφεί κατά κάθε δικαιούχου επιχειρήσεως.

113 Όσον αφορά το «share deal», διαπιστώνεται ότι η εξαγορά της MH και της MH Plus από την ISD, η οποία άλλωστε δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της Αποφάσεως, δεν αποτελεί αντικείμενο εξετάσεως εντός της Αποφάσεως. Συγκεκριμένα, από το διατακτικό της και από τις αιτιολογικές σκέψεις της προκύπτει ότι μόνον το πρώτο στάδιο, ήτοι η προβληματική σχετικά με τη μεταβίβαση στοιχείων του ενεργητικού της HCz (asset deal), αποτελεί το αντικείμενο της Αποφάσεως.

114 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, η νομιμότητα της προσβαλλομένης πράξεως πρέπει να εκτιμάται βάσει των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπήρχαν κατά την ημερομηνία εκδόσεως της πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 141, σκέψη 7, και απόφαση SMI, σκέψη 109 ανωτέρω, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

115 Πάντως, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της Αποφάσεως, ήτοι στις 5 Ιουλίου 2005, η HCz ήταν ακόμη ιδιοκτήτρια της MH και της MH Plus, καθόσον η πώληση στην ISD έλαβε χώρα μόλις στις 30 Σεπτεμβρίου 2005. Ωστόσο, αυτή η μεταγενέστερη πώληση της MH στην ISD δεν έχει επίπτωση επί της νομιμότητας της Αποφάσεως. Συγκεκριμένα, περιστατικά μεταγενέστερα της εκδόσεως της Αποφάσεως δεν μπορούν να την καταστήσουν, αναδρομικώς, παράνομη. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής, καθόσον οι προσφεύγουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση μια πράξη που δεν αποτέλεσε αντικείμενο εκτιμήσεως εντός της Αποφάσεως.

116 Συνεπώς, τα επιχειρήματα των προσφευγουσών ISD και IUD τα οποία αντλούνται από τις αποφάσεις Banks, σκέψη 106 ανωτέρω, SMI και CDA Datenträger Albrechts κατά Επιτροπής, σκέψη 109 ανωτέρω, ουδόλως ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως. Συγκεκριμένα, με την απόφαση Banks, το Δικαστήριο εξέτασε τη δυνατότητα να ζητηθεί επιστροφή της ενισχύσεως μετά την πώληση της δικαιούχου επιχειρήσεως. Οι μεταγενέστερες αποφάσεις SMI και CDA Datenträger Albrechts κατά Επιτροπής αφορούν καταστάσεις στο πλαίσιο των οποίων, αντιθέτως προς την προκειμένη περίπτωση, η πώληση έλαβε χώρα πριν από την έκδοση της Αποφάσεως με την οποία διατάχθηκε η ανάκτηση της ενισχύσεως.

117 Κατόπιν της εκδόσεως της Αποφάσεως με την οποία διατάχθηκε η ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως, ακριβώς στο πλαίσιο της εφαρμογής της Αποφάσεως πρέπει να προσδιορισθούν από τις πολωνικές αρχές οι λεπτομερείς κανόνες για την επιστροφή της ενισχύσεως, συμπεριλαμβανομένου του ζητήματος ποιο μέρος του συνολικού ποσού πρέπει να επιστραφεί εκ μέρους εκάστης των επιχειρήσεων που είναι οφειλέτες και ευθύνονται εις ολόκληρον.

118 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή του δικαιώματος υποβολής παρατηρήσεων

— Επιχειρήματα των διαδίκων

119 Οι προσφεύγουσες ISD και IUD ισχυρίζονται ότι, καίτοι οι εν λόγω ενισχύσεις ήσαν γνωστές στην Επιτροπή, η περίληψη της Αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας δεν μνημόνευε την επίμαχη ενίσχυση. Με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας, παρατέθηκαν ορισμένα κρίσιμα νομικά στοιχεία, αλλά δεν έγινε επίκληση κανενός πραγματικού περιστατικού σε σχέση με οποιαδήποτε ενίσχυση όπως η επίμαχη. Η διατύπωση αυτή δεν παρείχε τη δυνατότητα στην IUD να πληροφορηθεί ποιες ενισχύσεις αφορούσε η έρευνα. Κατά συνέπεια, η IUD δεν γνώριζε ότι παρίστατο ανάγκη να υποβάλει παρατηρήσεις επί των εν λόγω ενισχύσεων. Επομένως, η IUD δεν μπόρεσε να ασκήσει το δικαίωμα που της αναγνωρίζεται από το άρθρο 88 ΕΚ και το άρθρο 6 του κανονισμού 659/1999.

120 Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι η πρόσκληση για την υποβολή παρατηρήσεων που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα αναφέρεται, ιδίως, στην περίοδο που αφορά η διαδικασία έρευνας. Ωστόσο, αυτά τα πληροφοριακά στοιχεία περιλαμβάνονται μόνον εντός της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας στο κείμενό της που δημοσιεύθηκε στη γλώσσα του πρωτοτύπου (πολωνική), και όχι στην περίληψη. Πάντως, η IUD θεωρούσε ότι μπορούσε να λάβει γνώση της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, βάσει της δημοσιευθείσας περιλήψεως στην αγγλική γλώσσα.

121 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα αυτά. Επισημαίνει ότι, κατά το στάδιο της κινήσεως της διαδικασίας έρευνας, η νομική εκτίμηση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών είναι κατ' ανάγκην προκαταρκτική, αλλά ότι η απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας καταδεικνύει σαφώς ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο διερωτήθηκε ως προς την ύπαρξη και άλλων ενισχύσεων που καταβλήθηκαν στην HCz και στην HSCz από το 1997.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

122 Είναι αληθές ότι, στην περίληψη της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, που κατονομάζει την HCz ως δυνητική δικαιούχο κρατικής ενισχύσεως, δεν μνημονεύεται ούτε η επίμαχη ενίσχυση ούτε η περίοδος από το 1997 έως το 2003.

123 Ωστόσο, από τη φύση, αυτή καθαυτή, της περιλήψεως προκύπτει ότι αυτή δεν μπορεί να περιέχει όλες τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας. Επιπλέον, από την πρόσκληση για την υποβολή παρατηρήσεων, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, προκύπτει σαφώς ότι μόνον το κείμενο στην πολωνική γλώσσα είναι αυθεντικό. Τέλος, η απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας απευθύνεται στη Δημοκρατία της Πολωνίας, της οποίας επίσημη γλώσσα είναι η πολωνική. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούσαν να περιορισθούν να λάβουν γνώση της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας μόνο βάσει της περιλήψεως που δημοσιεύθηκε στην αγγλική. Προς το συμφέρον τους, οι προσφεύγουσες όφειλαν να προβούν σε μετάφραση της αποφάσεως αυτής εάν, παρά το γεγονός ότι η ISD είναι πολωνική επιχείρηση, το κείμενο της εν λόγω αποφάσεως δεν ήταν κατανοητό σ' αυτές.

124 Όσον αφορά την απόφαση, αυτή καθαυτή, περί κινήσεως της διαδικασίας, από τη νομολογία απορρέει ότι το προβλεπόμενο από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ στάδιο της έρευνας έχει ως σκοπό να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να διαφωτιστεί πλήρως επί του συνόλου των στοιχείων της υποθέσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 38).

125 Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας η Επιτροπή αναφέρει συνοπτικά τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, προβαίνει σε «προκαταρκτική εκτίμηση» σχετικά με το προτεινόμενο μέτρο και εκθέτει τις αμφιβολίες της για τη συμβατότητα του μέτρου προς την κοινή αγορά. Επιπλέον, η απόφαση αυτή καλεί το οικείο κράτος μέλος και τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

126 Από τη διατύπωση της προαναφερθείσας διατάξεως προκύπτει ότι η εκ μέρους της Επιτροπής ανάλυση ενέχει κατ' ανάγκην προκαταρκτικό χαρακτήρα. Εξ αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είναι δυνατό να είναι υποχρεωμένη να παρουσιάζει, στο πλαίσιο της σχετικής με την κίνηση αυτής της διαδικασίας ανακοινώσεως, ολοκληρωμένη ανάλυση σχετικά με την επίμαχη ενίσχυση. Αντιθέτως, είναι ανάγκη να προσδιορίζει επαρκώς το πλαίσιο της έρευνάς της, ώστε να μην καθίσταται γράμμα κενό περιεχομένου το δικαίωμα των ενδιαφερομένων να υποβάλλουν τις παρατηρήσεις τους [απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Μαΐου 2006, T-354/99, Kuwait Petroleum (Nederland) κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1475, σκέψη 85].

127 Ωστόσο, τα σημεία 6, 32 και 51 της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, της οποίας το κείμενο στην πολωνική γλώσσα δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, καταδεικνύουν σαφώς ότι η Επιτροπή είχε διερωτηθεί σχετικά με την ύπαρξη πολλών ενισχύσεων που καταβλήθηκαν στην HCz και στην HSCz από το 1997. Συγκεκριμένα, στο σημείο 6, το εν λόγω θεσμικό όργανο διαπιστώνει ότι, «[β]άσει των πληροφοριών που είναι διαθέσιμες σήμερα, διαφαίνεται ότι η HCz έλαβε διάφορες κρατικές ενισχύσεις από την έναρξη της περιόδου αναδιαρθρώσεως το 1997». Στο σημείο 32, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, «[σ]το πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη κάθε ενίσχυση που χορηγήθηκε στην HCz από 1ης Ιανουαρίου 1997». Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ζητεί από τις πολωνικές αρχές «[λ]επτομερείς πληροφορίες σχετικά με τα ποσά και τον τρόπο διαθέσεως όλων των κρατικών ενισχύσεων που χορηγήθηκαν από τη [Δημοκρατία της Πολωνίας] στην HCz από το 1997» (σημείο 51).

128 Ναι μεν η απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας δεν αναφέρεται ρητώς στις ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως, ούτε στο ποσό των 19 699 452 PLN, πλην όμως από τη διατύπωσή της προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή κίνησε μια εξαντλητική διαδικασία αφορώσα όλες τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στην HCz από το 1997.

129 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας, η Επιτροπή προσδιόρισε επαρκώς το πλαίσιο της έρευνάς της ώστε οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι να είναι σε θέση να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

— Επιχειρήματα των διαδίκων

130 Οι προσφεύγουσες ISD και IUD ισχυρίζονται ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να μνημονεύσει με ακρίβεια, εντός της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, τις κρατικές ενισχύσεις των οποίων απαιτεί την κατάργηση με την Απόφαση, έχει επίσης ως συνέπεια να βαρύνεται η Απόφαση με έλλειψη νομιμότητας προκύπτουσα από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη τους έγκειται, επίσης, στο γεγονός ότι η IUD υπελόγιζε ότι η επίμαχη ενίσχυση θα εθεωρείτο ως επιστραφείσα κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που πηγάζει από την απόφαση Banks, σκέψη 106 ανωτέρω, και ότι η χορηγηθείσα προ του 2003 ενίσχυση είχε δεόντως περιέλθει σε γνώση της Επιτροπής.

131 Στο πλαίσιο του επόμενου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι η Επιτροπή δημιούργησε σ' αυτές τη βεβαιότητα ότι οι ενισχύσεις που έλαβε η HCz δεν επρόκειτο να καταργηθούν. Έστω και αν κριθεί ότι η επίμαχη ενίσχυση ήταν παράνομη, υφίστανται εν προκειμένω άκρως εξαιρετικές συνθήκες. Συγκεκριμένα, αφού η Επιτροπή αναγνώρισε, με την αιτιολογική έκθεση της από 26 Μαΐου 2003 προτάσεώς της για απόφαση του Συμβουλίου, ότι η παράταση της προβλεπομένης από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 παρεκκλίσεως θα είχε ως αποτέλεσμα να καταστούν σύννομες αναδρομικώς οι ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί παρανόμως από της ενάρξεως ισχύος της ευρωπαϊκής συμφωνίας, οι προσφεύγουσες μπορούσαν ευλόγως να πιστέψουν ότι η Επιτροπή δεν θα απαιτούσε την ανάκτηση των ενισχύσεων που έλαβε η HCz. Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι, ναι μεν η επίμαχη ενίσχυση δεν κοινοποιήθηκε κατά την έννοια των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, πλην όμως «αναγγέλθηκε δεόντως» σύμφωνα με τις προσήκουσες διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2.

132 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά και ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλούνται την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εν προκειμένω.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

133 Όσον αφορά τη φερόμενη ως έλλειψη ακρίβειας της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, πρέπει να γίνει παραπομπή στην εξέταση του προηγούμενου λόγου ακυρώσεως στο πλαίσιο του οποίου, αφού υπομνήσθηκε ότι μια τέτοια απόφαση ενέχει κατ' ανάγκην προκαταρκτικό χαρακτήρα, κρίθηκε ότι, με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας, η Επιτροπή είχε, εντούτοις, προσδιορίσει επαρκώς το πλαίσιο της έρευνας (βλ. σκέψεις 126 έως 129 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η έλλειψη ρητής αναφοράς, εντός της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, στην επίμαχη ενίσχυση δεν μπορεί να παράσχει τη δυνατότητα στις προσφεύγουσες να επικαλεσθούν παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

134 Στον βαθμό που οι προσφεύγουσες επικαλούνται την εμπιστοσύνη που επέδειξαν στο γεγονός ότι η επίμαχη ενίσχυση θα εθεωρείτο ως επιστραφείσα, διαπιστώνεται ότι μια τέτοια εμπιστοσύνη δεν μπορεί να προστατευθεί δυνάμει της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες ούτε παρακινήθηκαν από πράξη της Κοινότητας να λάβουν μια απόφαση που προκάλεσε, εν συνεχεία, αρνητικές συνέπειες γι' αυτές (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1988, 120/86, Mulder, Συλλογή 1988, σ. 2321, σκέψη 24), ούτε ήσαν αποδέκτριες ευνοϊκής διοικητικής πράξεως κοινοτικού οργάνου, την οποία αυτό ανακάλεσε αναδρομικά (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Απριλίου 1997, C-90/95 P, de Compte κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-1999, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση Banks, σκέψη 106 ανωτέρω, δεν έχει επίπτωση επί της νομιμότητας της Αποφάσεως (βλ. σκέψη 116 ανωτέρω).

135 Όσον αφορά τη φερόμενη ως αναδρομική νομιμοποίηση των παρανόμως χορηγηθεισών ενισχύσεων, πρέπει να υπομνηστεί ότι δεν δικαιολογείται κατ' αρχήν η εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων που έλαβαν ενίσχυση ως προς τη νομιμότητα της ενισχύσεως παρά μόνον αν η ενίσχυση χορηγήθηκε τηρηθείσας της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 88 ΕΚ και ότι ένας επιμελής επιχειρηματίας πρέπει κανονικά να είναι σε θέση να βεβαιωθεί ότι τηρήθηκε η διαδικασία αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1997, C-24/95, Alcan Deutschland, Συλλογή 1997, σ. I-1591, σκέψη 25).

136 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι ουδεμία κοινοποίηση της επίμαχης ενισχύσεως έλαβε χώρα. Συγκεκριμένα, η επίμαχη ενίσχυση χορηγήθηκε σε χρονική περίοδο κατά την οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν ήταν ακόμη μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επομένως, δεν ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί κοινοποίηση σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 88 ΕΚ.

137 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η επίμαχη ενίσχυση «αναγγέλθηκε δεόντως» σύμφωνα με τις προσήκουσες διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2. Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου 2 εισήγαγε γενική απαγόρευση των κρατικών ενισχύσεων πάσης φύσεως, πλην των παρεκκλίσεων που επιτρέπονται από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ. Το άρθρο αυτό προβλέπει επίσης μια παρέκκλιση, όσον αφορά τα προϊόντα «χάλυβα ΕΚΑΧ», για τις ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως, που εξηρτάτο, ωστόσο, από ορισμένες προϋποθέσεις και διαδικασίες.

138 Ωστόσο, δεν είναι δυνατό οι διαδικασίες αυτές να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις προσφεύγουσες. Συγκεκριμένα, με τον ισχυρισμό τους ότι η επίμαχη ενίσχυση «αναγγέλθηκε δεόντως» σύμφωνα με τις διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2, οι προσφεύγουσες δίδουν την εντύπωση ότι αναφέρονται στην απόφαση 2003/588. Με την εν λόγω απόφαση, το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια που υπέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας στην Επιτροπή στις 4 Απριλίου 2003 πληρούσαν τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2. Πάντως, διαπιστώνεται ότι το επιχειρηματικό σχέδιο σχετικά με την HCz δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή. Κατά συνέπεια, η έγκριση που περιέχεται στην απόφαση 2003/588 δεν αφορά το εν λόγω επιχειρηματικό σχέδιο.

139 Όσον αφορά την αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής σχετικά με την προαναφερθείσα πρότασή της για απόφαση του Συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία η παράταση της ισχύος της προβλεπομένης από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 παρεκκλίσεως θα είχε ως αποτέλεσμα να νομιμοποιηθούν αναδρομικώς όλες οι ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί παρανόμως από της ενάρξεως ισχύος της ευρωπαϊκής συμφωνίας, διαπιστώνεται ότι η διατύπωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στην πράξη που τελικώς εξέδωσε το Συμβούλιο. Πάντως, μια απλή πρόταση της Επιτροπής για απόφαση του Συμβουλίου δεν μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις προσφεύγουσες.

140 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999

— Επιχειρήματα των διαδίκων

141 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενισχύσεως εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου. Πάντως, με την Απόφαση, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, την αρχή της ασφαλείας δικαίου και την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

142 Όσον αφορά, πρώτον, την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τα επιχειρήματα που εκτέθηκαν στη σκέψη 131 ανωτέρω.

143 Όσον αφορά, δεύτερον, την αρχή της ασφαλείας δικαίου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η εν λόγω αρχή αντιτίθεται στο να απαιτεί ένα θεσμικό όργανο την κατάργηση ενισχύσεως στην περίπτωση που, αφενός, αυτή έχει περιέλθει σε γνώση του στο πλαίσιο ενός προγράμματος αναδιαρθρώσεως της εθνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας και, αφετέρου, ένα άλλο θεσμικό όργανο, κατόπιν προτάσεως του πρώτου, έχει λάβει απόφαση κηρύσσουσα το πρόγραμμα αυτό σύμφωνο προς το κοινοτικό δίκαιο.

144 Όσον αφορά, τρίτον, την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι η Επιτροπή επιφύλαξε ριζικώς διαφορετική μεταχείριση σε δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η νομική και η πραγματική κατάσταση δεν

εμφανίζει ουσιώδεις διαφορές –ήτοι στις επιχειρήσεις που εμφαίνονται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, αφενός, και στην οικονομική οντότητα που διαδέχθηκε την HCz, αφετέρου–, υποχρεώνοντας τη Δημοκρατία της Πολωνίας να ανακτήσει τη χορηγηθείσα στην HCz ενίσχυση, ενώ η ενίσχυση που χορηγήθηκε στις επιχειρήσεις του παραρτήματος 1 θεωρήθηκε συμβατή προς τη Συνθήκη.

145 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα ως άνω επιχειρήματα και προβάλλει, ιδίως, ότι η επίμαχη ενίσχυση ουδέποτε εγκρίθηκε από τις κοινοτικές ή τις πολωνικές αρχές βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

146 Στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες επικαλούνται παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφαλείας δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως ως γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου κατά την έννοια του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999.

147 Όσον αφορά, πρώτον, την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, πρέπει να γίνει παραπομπή στο συμπέρασμα που συνήχθη μετά την περάτωση της εξετάσεως των επιχειρημάτων αυτών στο πλαίσιο του προηγούμενου λόγου ακυρώσεως (σκέψη 140 ανωτέρω).

148 Όσον αφορά, δεύτερον, την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου, ούτε η αιτίαση αυτή μπορεί, υπό το πρίσμα των ανωτέρω θεωρήσεων, να ευδοκιμήσει. Συγκεκριμένα, όπως καταδείχθηκε ανωτέρω, η συμπεριφορά της Επιτροπής δεν έρχεται σε σύγκρουση με την απόφαση 2003/588, καθόσον η εν λόγω απόφαση δεν αφορά το σχετικό με την HCz επιχειρηματικό σχέδιο. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι το παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8 περιείχε την ονομασία των οντοτήτων στις οποίες επιτρεπόταν να λάβουν κρατικές ενισχύσεις και ότι η HCz δεν περιελαμβάνετο στο εν λόγω παράρτημα.

149 Όσον αφορά, τρίτον, την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να επισημανθεί, εξάλλου, ότι το γεγονός ότι η HCz δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των δικαιούχων επιχειρήσεων συνιστά ακριβώς τον λόγο που δικαιολογεί τη διαφορετική μεταχείριση σε σχέση με τις εν λόγω επιχειρήσεις. Στον βαθμό που το πρωτόκολλο 8 προβλέπει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των δικαιούχων επιχειρήσεων και των επιχειρήσεων που δεν απαριθμούνται στο παράρτημα 1 του εν λόγω πρωτοκόλλου, διαπιστώνεται ότι το πρωτόκολλο αυτό, ως πηγή του πρωτογενούς δικαίου, αποτελεί μέρος της Συνθήκης ΕΚ.

150 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999 πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του κανονισμού 794/2004

— Επιχειρήματα των διαδίκων

151 Σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει αβάσιμους τους προπαρατεθέντες λόγους ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο θα έπρεπε, τουλάχιστον, να ακυρώσει το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως, το οποίο αφορά τον υπολογισμό των οφειλομένων τόκων. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τον σκοπό των άρθρων 9 και 11 του κανονισμού 794/2004, ήτοι την αποκατάσταση της υφιστάμενης πριν από τη χορήγηση της παράνομης ενισχύσεως καταστάσεως (status quo ante), αφενός, απαιτώντας να εφαρμοσθεί η μέθοδος του ανατοκισμού και, αφετέρου, επιλέγοντας επιτόκιο αναφοράς εντελώς ξένο προς την πραγματικότητα της πολωνικής αγοράς μεταξύ 1997 και 2004.

152 Πρώτον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, κατά το πολωνικό δίκαιο, οι τόκοι γεννώνται μόνον επί του κεφαλαίου των ληξιπρόθεσμων φορολογικών οφειλών και οι φορολογικοί νόμοι δεν προβλέπουν κεφαλαιοποίηση των τόκων που οφείλονται επί των εν λόγω ληξιπρόθεσμων οφειλών. Κατά συνέπεια, οι δικαιούχοι επιχειρήσεις περιήλθαν σε κατάσταση που δεν είναι ταυτόσημη με εκείνη στην οποία βρίσκονταν πριν από τη χορήγηση των ενισχύσεων, αλλά σε μια λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση.

153 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες εκθέτουν ότι, όπως επεξηγείται λεπτομερώς στο συμβουλευτικό έγγραφο που έχει επισυναφθεί στο παράρτημα Α της υπό κρίση προσφυγής, ήταν πολύ σπάνιο, μεταξύ 1997 και 2004, το να λαμβάνουν οι επιχειρήσεις εξωτερικά κεφάλαια επί μακρόν (για 5 ή περισσότερα έτη) χρησιμοποιώντας ομόλογα και τραπεζικά δάνεια σε PLN. Οι επιχειρήσεις προτιμούσαν δάνεια σε ξένα νομίσματα από τα δάνεια σε εθνικό νόμισμα και το «υπερισχύον ξένο νόμισμα» στο πλαίσιο αυτό ήταν το αμερικανικό δολάριο.

154 Η Επιτροπή, επιλέγοντας να εφαρμόσει το επιτόκιο των ομολόγων του πολωνικού Δημοσίου, δεν χρησιμοποίησε το επιτόκιο που ανταποκρίνεται ορθώς στο πλεονέκτημα του οποίου έτυχε η HCz. Αντιθέτως, τα επιτόκια των ομολόγων του Δημοσίου είχαν ως αποτέλεσμα να υπερεκτιμηθεί το εν λόγω πλεονέκτημα και η επιστροφή των τόκων περιήγαγε τις δικαιούχους επιχειρήσεις σε λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση σε σχέση με το status quo ante. Στην πραγματικότητα, τα κρίσιμα επιτόκια θα έπρεπε να κυμαίνονται μεταξύ 4,24 % και 7,51 %, ενώ το προτεινόμενο από την Επιτροπή επιτόκιο κυμαινόταν μεταξύ 5,50 % και 19,70 %. Άπαξ και ακυρωθεί το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θα πρέπει να αναπέμψει το σχετικό με τους τόκους ζήτημα στην Επιτροπή ενόψει της εκδόσεως νέας αποφάσεως κατά την έννοια του παραρτήματος Α της υπό κρίση προσφυγής. Οι προσφεύγουσες καταλήγουν συνοψίζοντας τη διαδικασία του υπολογισμού που περιγράφεται στο παράρτημα Α και παραθέτουν τα αποτελέσματα για τα έτη 1997 έως 2006.

155 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

156 Ο τελευταίος λόγος ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγουσες αφορά τα εφαρμοστέα επιτόκια για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως. Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες βάλλουν όχι μόνον κατά της Αποφάσεως, αλλά και κατά του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006 με το οποίο η Επιτροπή καθόρισε το εν λόγω επιτόκιο.

157 Όσον αφορά την Απόφαση, διαπιστώνεται ότι, στο άρθρο της 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, η Επιτροπή περιορίζεται να αναφέρει ότι στα προς ανάκτηση ποσά περιλαμβάνονται και οι τόκοι από την ημερομηνία κατά την οποία χορηγήθηκε η επίμαχη ενίσχυση στην HCz μέχρι την ημερομηνία ανακτήσεώς τους και ότι οι τόκοι υπολογίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου V του κανονισμού 794/2004. Επομένως, στον βαθμό που οι προσφεύγουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως, ο λόγος ακυρώσεως που προέβαλαν είναι άνευ αντικειμένου, καθόσον το επιτόκιο αυτό δεν καθορίζεται ούτε με το διατακτικό ούτε με τις αιτιολογικές σκέψεις της Αποφάσεως.

158 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 147 της Αποφάσεως, η Επιτροπή αναγνώρισε ρητώς ότι, δεδομένου ότι δεν υπήρχε πενταετές διατραπεζικό επιτόκιο ανταλλαγής swap για την Πολωνία τη συγκεκριμένη περίοδο κατά την οποία χορηγήθηκε η επίμαχη ενίσχυση, το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση της εν λόγω ενισχύσεως θα πρέπει να στηρίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004, σε ένα επιτόκιο που θα θεωρηθεί κατάλληλο για τη συγκεκριμένη περίοδο.

159 Στον βαθμό που οι προσφεύγουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση τη μέθοδο υπολογισμού των τόκων που περιέχεται στην Απόφαση, πρέπει να επισημανθεί ότι οι περιλαμβανόμενες στο άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως διαπιστώσεις ενέχουν αμιγώς διαπιστωτικό χαρακτήρα, εφόσον περιορίζονται να παραπέμψουν στις σχετικές διατάξεις του κεφαλαίου V του κανονισμού 794/2004. Πράγματι, η μέθοδος για τον υπολογισμό των τόκων προκύπτει από τον κανονισμό 794/2004 καθ' εαυτόν. Πάντως, οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όσον αφορά τον εν λόγω κανονισμό.

160 Όσον αφορά το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006, με το οποίο η Επιτροπή καθόρισε το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' ουσίαν ότι το επιτόκιο αναφοράς που επέλεξε η Επιτροπή είναι εντελώς ξένο προς την πραγματικότητα της πολωνικής αγοράς κατά την οικεία περίοδο και ότι οι τόκοι δεν θα πρέπει να υπολογισθούν με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

161 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι οι ως άνω αιτιάσεις είναι αβάσιμες.

162 Συγκεκριμένα, όσον αφορά τη μέθοδο καθορισμού του επιτοκίου, το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 προβλέπει μόνον ότι ο καθορισμός του εφαρμοστέου επιτοκίου για την ανάκτηση ενισχύσεως πρέπει να πραγματοποιείται σε «στενή συνεργασία» με το οικείο κράτος μέλος.

163 Πάντως, από την ανταλλαγείσα μεταξύ της Επιτροπής και των πολωνικών αρχών αλληλογραφία, την οποία προσκόμισε η Επιτροπή κατόπιν ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, προκύπτει ότι ο καθορισμός του εφαρμοστέου επιτοκίου για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως όντως πραγματοποιήθηκε σε «στενή συνεργασία» με τη Δημοκρατία της Πολωνίας. Συγκεκριμένα, με το από 13 Μαρτίου 2006 έγγραφό τους, οι πολωνικές αρχές πρότειναν ως επιτόκια ανακτήσεως τα επιτόκια των ομολόγων του Δημοσίου που είναι, αντιστοίχως, πενταετούς και δεκαετούς ισχύος. Λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως των αγορών των κεφαλαίων στην Πολωνία κατά την οικεία περίοδο, η οποία διείπετο από πολύ υψηλά επιτόκια, πλην όμως τα οποία μειώνονταν ταχέως, οι εν λόγω αρχές ζήτησαν να πραγματοποιείται ετήσιος υπολογισμός σε τρέχουσα αξία των επιτοκίων αυτών και να μην υπολογίζονται οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

164 Η Επιτροπή δέχθηκε, κατά μεγάλο μέρος, τις προτάσεις αυτές. Βεβαίως, θεώρησε ότι, για λόγους συνοχής, αντί να χρησιμοποιηθούν δύο διαφορετικά επιτόκια, έπρεπε να εφαρμοσθεί μόνον το επιτόκιο των ομολόγων πενταετούς ισχύος καθ' όλη την περίοδο από το 1997 έως το 2004. Ωστόσο, η Επιτροπή, καθορίζοντας το εφαρμοστέο επιτόκιο σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004, διέθετε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως. Εξάλλου, η επιλογή ενιαίου επιτοκίου ούτε καν ετέθη υπό αμφισβήτηση εκ μέρους των προσφευγουσών.

165 Όσον αφορά τη μέθοδο εφαρμογής του επιτοκίου, και ιδίως τον υπολογισμό των τόκων με τη μέθοδο του ανατοκισμού, είναι αληθές ότι η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας. Ωστόσο, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004 ορίζει ρητώς ότι το επιτόκιο εφαρμόζεται με τη μέθοδο του ανατοκισμού μέχρι την ημερομηνία ανακτήσεως της ενισχύσεως και ότι ο τόκος που έχει γεννηθεί κατά το προηγούμενο έτος υπόκειται σε τοκισμό σε κάθε μεταγενέστερο έτος. Επιπλέον, το άρθρο 13 του κανονισμού 794/2004 προβλέπει ότι τα άρθρα 9 και 11 αυτού εφαρμόζονται σε κάθε απόφαση ανακτήσεως η οποία κοινοποιείται μετά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού αυτού. Δεδομένου ότι ο κανονισμός 794/2004 άρχισε να ισχύει τον Μάιο του 2004, ο εν λόγω κανονισμός ήταν, ως εκ τούτου, εφαρμοστέος κατά τον χρόνο εκδόσεως της Αποφάσεως, οπότε η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να ζητήσει να υπολογισθούν οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

166 Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι πολωνικές αρχές πρότειναν τα επίμαχα επιτόκια αναφοράς, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να καθορίσει το εφαρμοστέο για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως επιτόκιο σε στενή συνεργασία με τη Δημοκρατία της Πολωνίας, ούτε ότι αυτή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ούτε ότι αυτή εσφαλμένως εφάρμοσε το εν λόγω επιτόκιο βάσει της μεθόδου του ανατοκισμού.

167 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του κανονισμού 794/2004 πρέπει να απορριφθεί.

168 Δεδομένου ότι απορρίφθηκαν όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγουσες, οι προσφυγές πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

169 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Καταδικάζει την ISD Polska sp. z o.o. και την Industrial Union of Donbass Corp. στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Παπασάββας Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Ιουλίου 2009.

(υπογραφές)

Πίνακας περιεχομένων

Νομικό πλαίσιο . . . . . II - 2192

Ιστορικό της διαφοράς . . . . . II - 2200

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων . . . . . II - 2205

Σκεπτικό . . . . . II - 2208

Επί του παραδεκτού των προσφυγών . . . . . II - 2208

Επί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως . . . . . II - 2208

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2208

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2210

Επί της εκπρόθεσμης ασκήσεως των προσφυγών . . . . . II - 2212

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2212

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2214

Επί του παραδεκτού της προσφυγής που βάλλει κατά του εγγράφου της 7ης Ιουνίου 2006 . . . . . II - 2215

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2215

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2217

Επί του παραδεκτού του τρίτου, του τετάρτου και του έκτου αιτήματος . . . . . II - 2219

Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2219

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2220

Επί της ουσίας . . . . . II - 2221

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8 . . . . . II - 2221

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2221

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2223

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως . . . . . II - 2227

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2227

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2229

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή του δικαιώματος υποβολής παρατηρήσεων . . . . . II - 2231

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2231

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2232

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης . . . . . II - 2234

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2234

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2235

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999 . . . . . II - 2237

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2237

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2238

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του κανονισμού 794/2004 . . II - 2239

— Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 2239

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 2241

Επί των δικαστικών εξόδων . . . . . II - 2244